

KĖDAINIŲ KALBŲ MOKYKLA

MOKINIŲ KŪRYBINIAI DARBAI

Redakcinė grupė: Aida Bilinskienė, Dalia Kasteckaitė, Agnė Milašienė, Ieva Brazauskaitė Zubavičienė, Izolina Kriščiūnienė, Laimutė Rumbienė, Mėta Cekanavičiūtė

Leidinio rengėjai: Kėdainių kalbų mokykla

Leidinyje publikuojami Kėdainių kalbų mokyklos 2019-2020 m. m.
mokinių kūrybiniai darbai, vertimai, iliustracijos

ISBN 978-609-95339-3-3

Created & published on StoryJumper™ ©2019 StoryJumper, Inc.
All rights reserved. Sources: storyjumper.com/attribution

Listen to this book:
storyj.mp/afzf8rhqmkjf

MOKINIŲ KŪRYBINIAI DARBAI

Lietuvos tema

LITHUANIA

Marta Šulcaitė

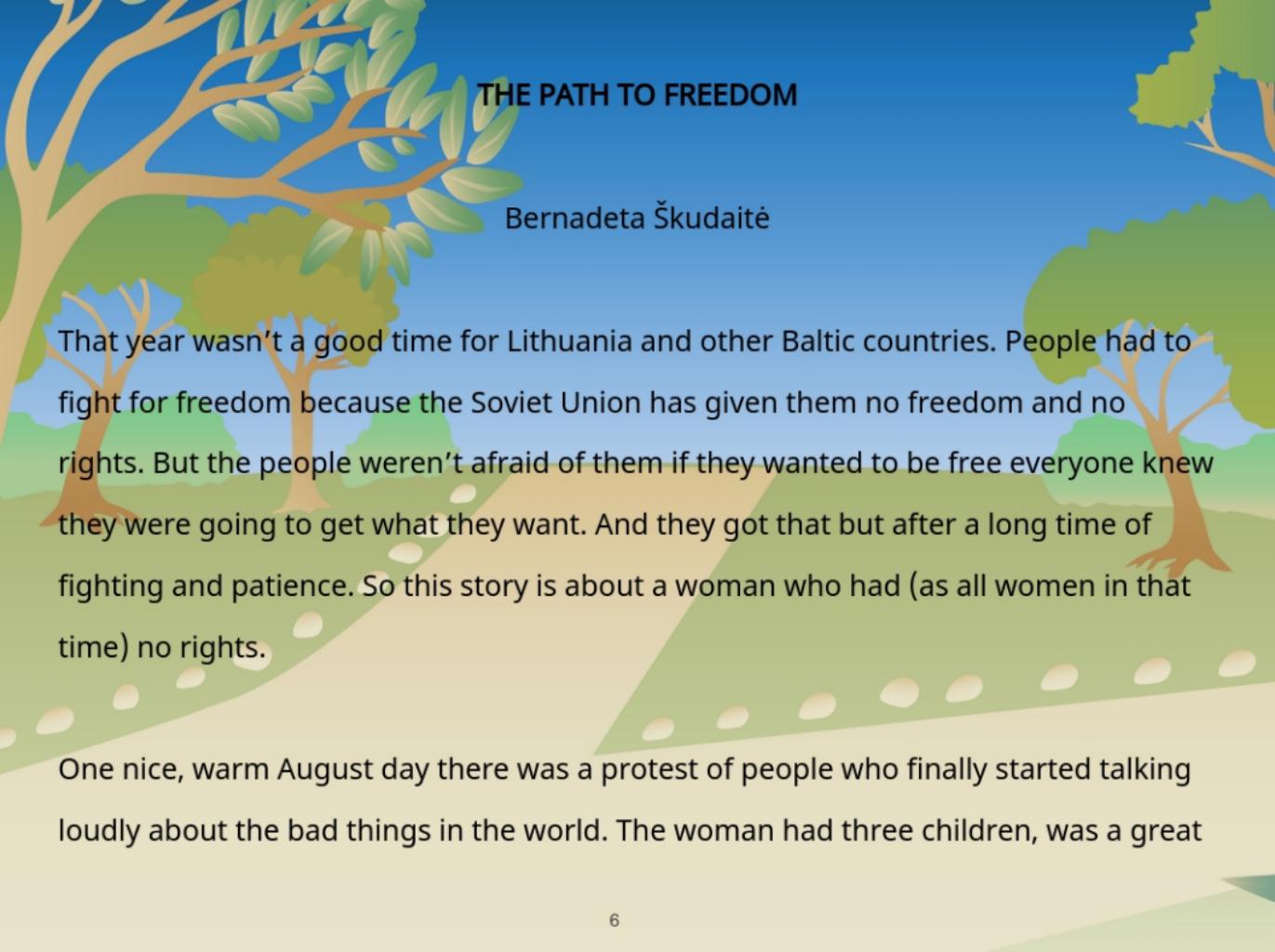
Lithuania is my homeland. This is where I was born and grew up. Every Lithuanian loves and cherishes his native country. Lithuania, like other countries, has its own flag and history of Independence Day.

In Lithuania, discussions on the national flag arose in 1905 at the Great Seimas of Vilnius. At that time, Jonas Basanavičius suggested that the Lithuanian flag should be recognized as a white rider on the red bottom, but his proposal was rejected because of the negative association with the revolution at that time. In 1917, the discussions were resumed when Lithuania's independence was restored. Therefore, the Lithuanian national flag is a tricolor flag, yellow, green and red, officially used during the interwar period, banned and used again during the Soviet occupation

since March 20, 1989.

Day of Restoration of Independence of Lithuania is a Lithuanian public holiday celebrated on March 11. It commemorates the Act of the Re-Establishment of the State of Lithuania adopted in 1990. Courageous people defended Lithuania to become an independent country. Their aim was to regain Lithuania's independence. That day is one of the most important events in modern Lithuanian history. Vilnius city dwellers, children and city guests go the Roads of Freedom; carry a 400m long Tricolor flag. At this way, thousands of people celebrate this feast.

Consequently, the flag and independence are only a particle of Lithuania. Walking in the streets and wearing flags, people show love for the Lithuania.

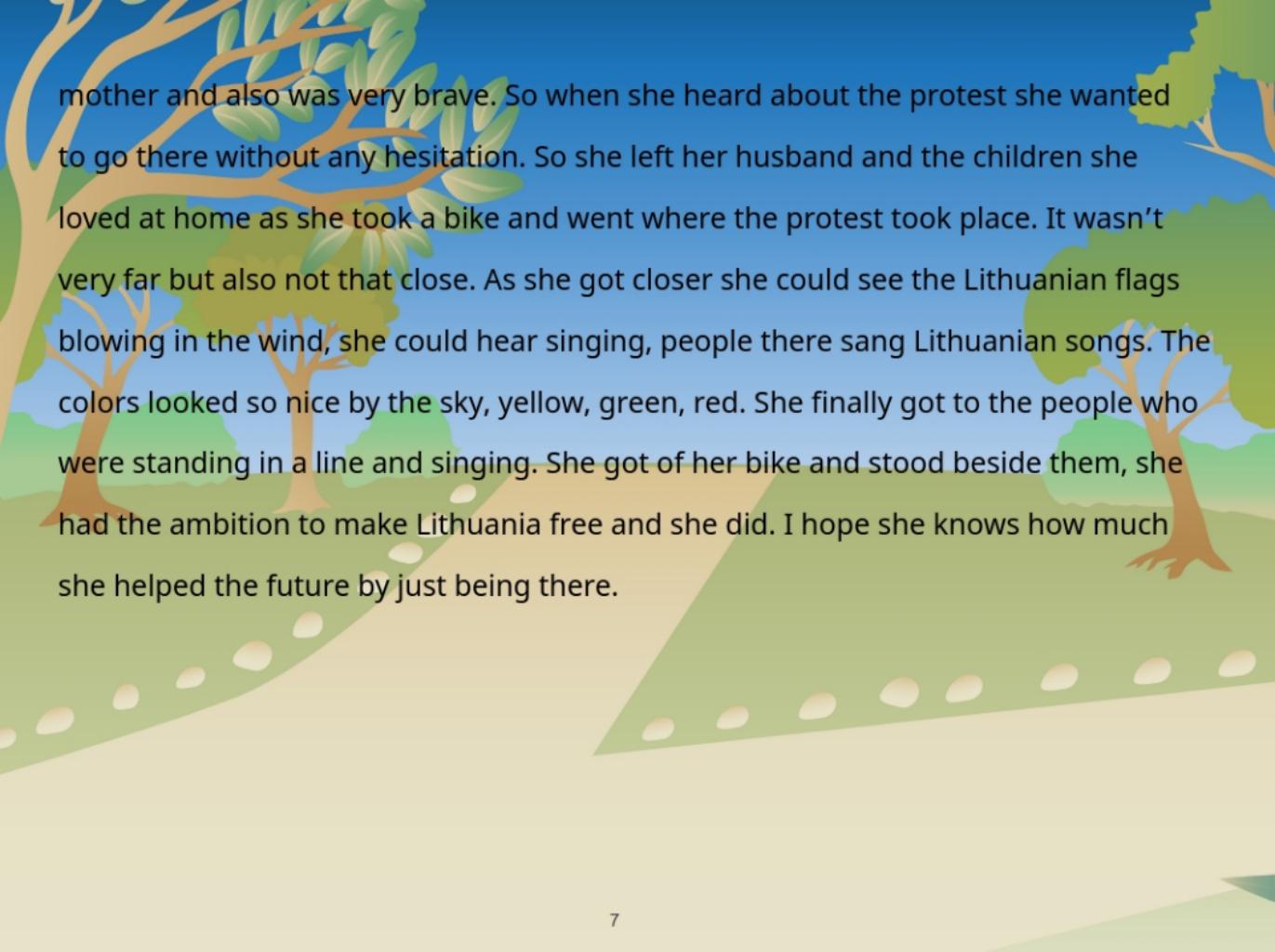

THE PATH TO FREEDOM

Bernadeta Škudaitė

That year wasn't a good time for Lithuania and other Baltic countries. People had to fight for freedom because the Soviet Union has given them no freedom and no rights. But the people weren't afraid of them if they wanted to be free everyone knew they were going to get what they want. And they got that but after a long time of fighting and patience. So this story is about a woman who had (as all women in that time) no rights.

One nice, warm August day there was a protest of people who finally started talking loudly about the bad things in the world. The woman had three children, was a great

mother and also was very brave. So when she heard about the protest she wanted to go there without any hesitation. So she left her husband and the children she loved at home as she took a bike and went where the protest took place. It wasn't very far but also not that close. As she got closer she could see the Lithuanian flags blowing in the wind, she could hear singing, people there sang Lithuanian songs. The colors looked so nice by the sky, yellow, green, red. She finally got to the people who were standing in a line and singing. She got off her bike and stood beside them, she had the ambition to make Lithuania free and she did. I hope she knows how much she helped the future by just being there.

LITHUANIA

Titas Jankūnas

If you don't know much about Lithuania, allow me to introduce you to the country.

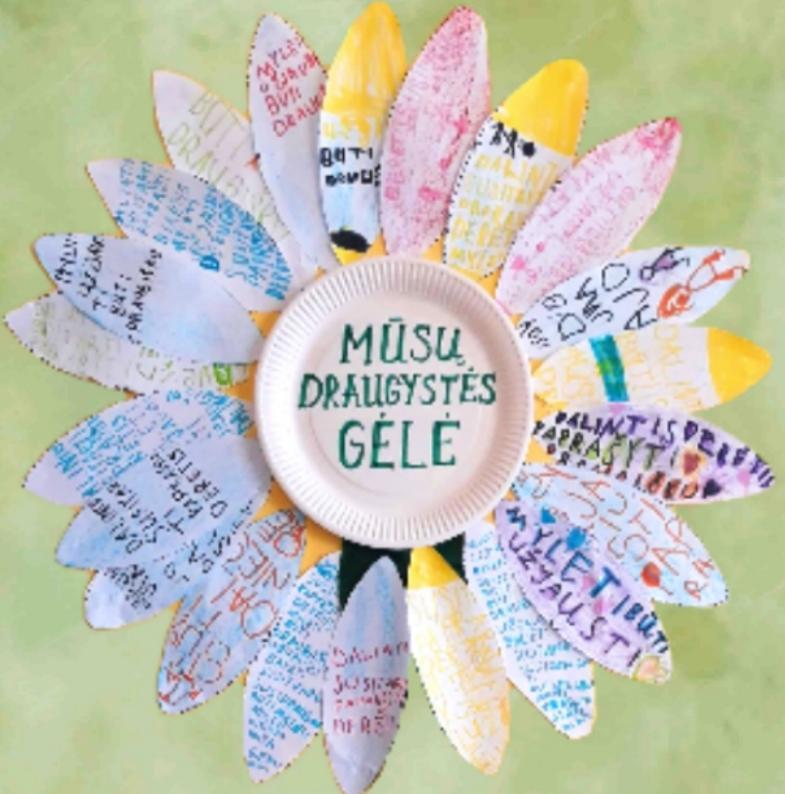
The Lithuanian flag has three colors in it: yellow, green, red. Yellow signifies the sun, green signifies the grass fields, red signifies blood, more accurately all of the brave and loving heroes that fought their enemies and saved the country many times.

However, Russia had plans to take over Lithuania: they barged into their homes and took them to places where they had to work for years just to be able to return, but they also tried to turn them into a part of their country, teaching them their language and traditions. Some families hid their children away from Russians and sent them to safe

locations for them. But those who were enslaved had ambitions, but all of them had one shared ambition: to return to their homes and have Russia get out of their territory and have freedom be brought back to their country.

I don't know anymore about their history or their future, other than what I have already told you. Oh, well, would you look at the time, I have to go. Bye!

Mokinių poezija

Being young is irresponsibly enjoying every second of your leisure time,
Being young is learning to face and overcome difficulties that put you down,
Being young is trying to find peace inside of chaos and stress.
Being young is wondering,
Whether you'll be happy on the path you have chosen?

Gabriélè Boiko

Being young is experiencing something new every day,
Being young is looking at the world with playful eyes,
Being young is feeling constantly happy.
Being young is wondering
Whether youth is the most precious time of our lives?

Miglė Motekaitytė

Being young is constant searching for the true self,
Being young is thinking that school is your whole life,
Being young is enjoying the time of carelessness.

Being young is wondering
Whether you can handle the challenges of life?

Aniceta Juchnvičiūtė

Having a friend is sharing life experiences,
Having a friend is supporting each other,
Having a friend is laughing and crying together.

Having a friend is wondering
Whether friends make life better?

Fausta Vancevičiūtė

Being young is going to school,

Being young is partying instead of sleeping,

Being young is falling in love.

Being young is wondering

Whether to obey parents or do what you want?

Kamilė Raubaitė

Falling in love is a dream without sleeping,

Falling in love is just as easy as breathing,

Falling in love is a dance when nobody's watching...

Falling in love is wandering

Whether you can take it responsibly?

Viltė Šlikaitė

There once was a town named Jittery,

Which was famous for its mystery:

There one man was robbed

And another got blobbed!

And the town lived along with a victory!

Gabrielè Boiko

There once was a girl called Tiana

Who lived in a country called Ghana.

Her hair was so long and black

That she stepped on it and her neck cracked!

What a miserable girl from Ghana!

Miglé Motekaityté

There once was a Man in a cube,
Who spoke to people through a tube.
He soon got a boot
And that changed his mood.
And now he's a man with a flute.

Rūtenis Rimkevičius

There once was a girl named Terry,
Who wore a red dress like a cherry;
But the red dress was torn
So Terry sorrowed a lot.

But the next day she fell in love with Harry!

Viltė Šlikaitė

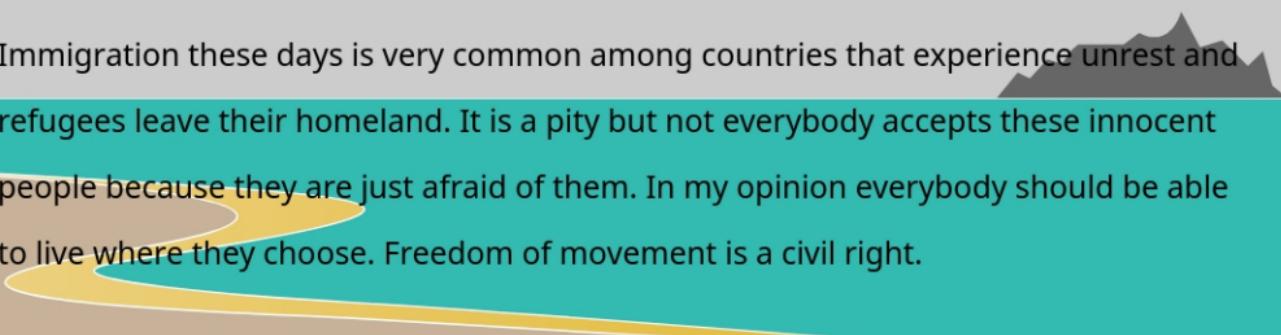

Meda Milašiūtė, 6 m.

Mintys apie emigraciją

Everybody should be able to live where they choose. Freedom of movement is a civil right. But there are also countries with immigration policies and why? This is because countries want to protect the quality of life for their own citizens. And it is not fair that other people can't travel to a different country just because they weren't born there.

Julius Gaudinskas

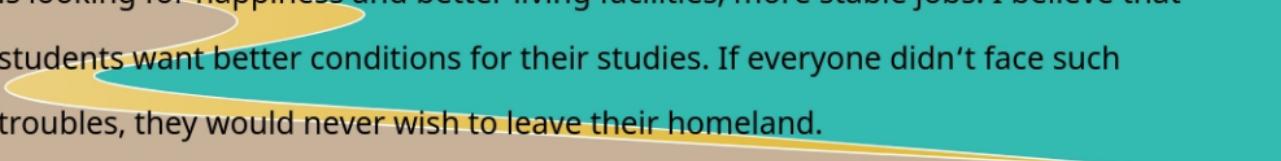

Immigration these days is very common among countries that experience unrest and refugees leave their homeland. It is a pity but not everybody accepts these innocent people because they are just afraid of them. In my opinion everybody should be able to live where they choose. Freedom of movement is a civil right.

Laura Adukauskaitė

I agree that everybody should be able to live where they choose. Freedom of movement is a civil right. People might immigrate to other countries due to a war or unrest going in their home country. Immigration also can be caused by country's poor economy and low wages. But sometimes it happens that people do not like their native country and they seek for greater opportunities and choose immigration as a solution.

Juras Zyrianov

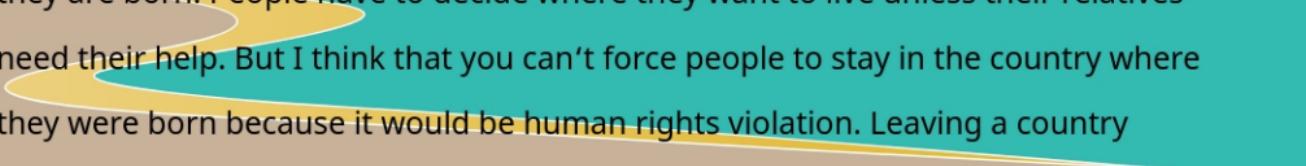

In an ideal world, nobody would need to emigrate. The main reason for emigration is looking for happiness and better living facilities, more stable jobs. I believe that students want better conditions for their studies. If everyone didn't face such troubles, they would never wish to leave their homeland.

Raminta Agafonovaite

Some people say that we should stay and live in the country where we are born. I deny this fact because people need to explore the world, get to know other cultures. And being in the same country for your whole life has to be really boring from my perspective. So they don't have to stay in the same country for their whole life, they can explore other places in the world but people shoudn not forget who they are and be proud of their homeland and mother tongue.

Vakaris Markevičius

I disagree with the statement that people should stay and live in the country where they are born. People have to decide where they want to live unless their relatives need their help. But I think that you can't force people to stay in the country where they were born because it would be human rights violation. Leaving a country doesn't mean the same as abandoning it.

Laurynas Stanionis

In an ideal world nobody would need to immigrate. People wouldn't need to immigrate, but they are free and have possibility to choose where to live. Nowadays people mostly immigrate because of low salaries and bad jobs, they find more opportunities in other countries. Although if every country had the same opportunities, jobs, salary and etc. then people wouldn't immigrate as much as they do now. People would immigrate if they only wanted to replace their living place and experience something new.

Vasaris Povilas Gaurilčikas

Immigration makes countries more interesting and helps people become more tolerant.

Immigration means the arrival of people into a country in order to live and work there. It has many advantages for the country for example increased economic output or filled job vacancies in unpopular jobs. Besides immigration brings different kinds of people in one place, makes the country more fascinating, more interesting. It leads to multi-cultural society where things like cuisine, music, literature or political influences come from various countries.

Aistė Starkauskaitė

Too much immigration can have a negative impact on country's culture. There are some ways governments could help their immigrants. First one is by providing them working places because a lot of people emigrate cause of the low income, so giving people a better salary would make them happier. Second solution is to make their education cheaper. A lot of students after graduating high school look for universities where they could get a degree in the chosen field. The third solution and the last one I can think of is to offer them better housing options - offering them better houses would make their lives happier so they would stay longer.

Ignas Kavaliauskas

Meda Milašiūtė, 6 m.

Kas aš?

KAS AŠ?

Vieni mane vadina tikruoju vardu, kiti - bėdų ar nesusipratimų naikintoju. Mano paskirtis paprasta - pašalinti viską, kas kliudo, erzina ar neleidžia judėti toliau. Aš neaukštas ir neturiu viršsvorio, tiesiog mano kūnas platus. Mano mėgstama spalva yra ryški. Namai kuklūs, dažniausiai vieno kambario su vienu langu šviesai prasiskverbt. Veiksmingiausias ir aktyviausias būnu rudenį ir žiemą. Šeimininkai mane pasiima kartu, važiuodami per užpustytus kelius. Nors negaliu pasigirt savo darbu, bet be manęs būtų itin sunku kur nors keliauti žiemą. Kas aš?

Aidas

KAS AŠ?

Aš esu metalinis su judančiomis dalimis daiktas. Mano priekyje yra du stiklai, priartinantys arba tolinantys vaizdą pagal pasirinkimą. Iš manęs išeina dvi lenktos simetriškos šakos, kurių galai yra platesni ir padengti guma, kad tvirčiau laikytuosi. Aš esu naudojamas ir kaip stiliaus akcentas, bet pagrindinė mano paskirtis - padėti žmonėms matyti toli arba arti. Turiu brolių ir seserų, kurie padaryti iš medžio ar plastiko, tad ir mūsų kainos labai skirtinges. Kas aš?

Kostas

KAS AŠ?

Aš - tai daiktas, kurį rytais žmogus palieka sunkiausiai, o vakarais pasitinka mieliausiai. Atlieku paprastą darbą - stengiuosi žmogų padaryti energingą, žvalų ir laimingą. Mane labai myli augintiniai ir dažnai esu jų mėgstamiausia pogulio vieta. Paprastai esu medinė, žema, minkšta, tačiau pas savininką Joną esu aukšta, balta, medinė ir labai patogi. Jonas manęs neprižiūri, dažnai ant manęs sėdi ir valgo įvairius užkandžius, patiekalus, bet aš vis tiek jį labai myliu. Kiekvieną naktį rūpinuosi, kad jis saldžiai ir gerai miegotų. Kas aš?

Jonas Alfredas

KAS AŠ?

Aš esu labai elastinga ir būnu įvairiausią spalvą. Beveik kiekvienas žmogus gali rasti man darbo, nepaisant mano tiesioginės paskirties. Dažnai būnu uždėta ant rankos kaip apyrankė. Esu spalvinga, graži, naudinga ir net reikalinga. Jeigu pamiršai mane pasiimti - ne bėda! Turbūt turi draugę, kuri galės paskolinti tau mane. Aš galiu padėti visiems atrodyti gražiai ir tvarkingai. Namuose manęs būna visur, bet kai manęs prireikia - negali surasti... Esu ne tik įvairių spalvų, bet ir skirtingo ilgo, storio, pločio, formos. Esu tampri ir elastinga. Ant manęs gali būti drugelis, gélytė, širdelė ar kokia kita aplikacija, bet galiu ir nieko neturėti. Kas aš?

Morta

Nedas Milašius, 15 m.

Mintys apie laimę

SOMETIMES DREAMS COME TRUE. ONCE IT HAPPENED TO ME

Aistė Starkauskaitė

It all started in June. That day was the last one at school and all students were delighted. My three best friends and I were excited too, after all it was the last time when we were students here in that old cramped building. However, I experienced a strange feeling and realized that I already miss something. My head was filled with lots of questions. What is next? What will we do? Where to head? Alone or together? My friends were dear to me because we used to spend all time together. We fought, cried, helped each other, talked, and matured. In this world there was nothing that we could not overcome together. During these years I used to think about my future, but I never thought that it would approach so quickly.

And that day was the last day we were together. The main reason that we must

split was due to different studying fields. At that time I did not know exactly what studies they had already chosen because we tried to avoid such topic. I was just thinking that Laura probably has chosen something with art or acting, she was so skilled and artistic. Rugilė something related to medicine because it has been her dream for a long time, and she has pretty good communication skills and a good bedside manner. Agnė perhaps has chosen creative industries or something that could help her bring to others. They were so different and it was abnormal for me to think that we would manage to find all the studies in Vilnius. We did not talk about it, so I just waited...for goodbye.

When the last bell rang, all the graduates were shouting and yelling. Everybody seemed so happy, but our hearts were aching. I knew that the time was coming closer, and I was preparing myself for it. After the feast, my friends and I came together to Rugilė's house as usual, as it was a normal day. We sat for a while and

talked about what couples had broken their relationship this year and how many people have changed during these years. In our hands there were letters from universities and schools where we had applied. When we opened letters all of us were happy, because we all got accepted still not giving any information about the place. That moment my tears broke down and I started to cry. They were so confused and when I told why I was sobbing they all began laughing. I felt mad because they did not seem sad at all. When they finished laughing, they came to me and hugged me tightly. Laura leaned over my ear and said "Do you think that we are going to split for ever?" and showed letters. All the chosen universities and schools were located in Vilnius. That moment the world stopped for a second. Nothing seemed important enough, all problems, issues were meaningless. I cannot explain how I was feeling that minute, but that was more than happiness or joy. The biggest dream that I did not even know I had, came true.

I know that people would say that such attachment to friends is wrong and amiss. I should learn to live on my own and my happiness should not depend on other people. I know that. We will have our own families, houses, friends, that is unavoidable. But I also know that this kind of friendship happens once in a lifetime and that I should value it.

In my view, my life without dreaming is a life without meaning.

Dear Grandmother,

I want to thank you for all these unforgettable years and I want you to always remember that you will have my heart forever.

To begin with, I want to write about my childhood with you. Because of you I was the happiest child in the world. I can honestly admit that your food is the tastiest and your fairy tales are the most interesting. I remember that I wasn't able to sleep until I heard your calming voice. Also, you are my first teacher that taught me many things about life. You made me understand one extremely important thing: destiny is always challenging and only love makes it easier. I sincerely appreciate your patience and unconditional love.

Talking about present you are still here, always by my side. You call me very often just to ask if I have something to eat. I couldn't find as good and attentive friend as you are. We like to talk about my relationships and you give me absolutely valuable

disappoint. I love the fact that you are much more worried about my future than I am. It makes me seek my goals even harder since I don't want to disappoint you. Thank you for your encouragement and care. I hope that one day our dream will come true and we will live together in a huge house with a pool and helicopter on the roof.

Thank you for everything: the tastiest meal, the warmest hugs, the best talks and all other things that would take forever to write about. I want you to be happy as much as you make me every second.

Vilté

THE HERO

Aironas Juodenis

Once upon a time in the middle Ages there was a man with a yellow jacket, green pants and a red hat. He was very brave and strong. Everyone loved the man because he defended people from the bad ones. He was a hero for children. The children had an ambition to be like him. The man wanted everyone to have freedom and a better future.

VISI ŽODŽIAI PRASIDEDA RAIDE K:

Kartą Kaišiadorių kaimo kepyklėlėje kaimiečiai kepė kugelį. Kepdami kalbėjosi...

Kadaisė kugelį kepavo kalviai. Kalbėjo kaimiečiai, kad kalvis Kęstutis kepavo kugelį keptuvėje. Kartais Kęstutis kartu krosnyje kepavo kalakutą. Kol krosnyje kepavo kalakutas, Kęstutis kutendavo katę Kisą. Kisa kantriai kaulydavo kalakuto kaulelių. Kęstutis krambsnojo kalakutą, Kisa kirto kalakutą, kaimiečiai – kugelj...

Dija Bersėnaitė

VISI ŽODŽIAI PRASIDEDA RAIDE A:

Atėjo **a**ntradienis. Atėjau aplankyt **A**ntaninos. Antaninai **a**tnešiau **a**lyvų. Antanina
atrodė **a**rši. Apsisprendžiau **a**praminti Antaniną **a**rbata. Anoji **a**psipylė **a**rbata.
Aprėkiau. Atsiprašydam **a**tnešiau **a**nanasą. Antanina **a**tleido, **a**pkabino, **a**psiverkė.
Apswerkiau ir **a**š... Apsidžiaugėme **a**tleidusios.

Alina Majauskaitė

MOKINIŲ VERTIMAI

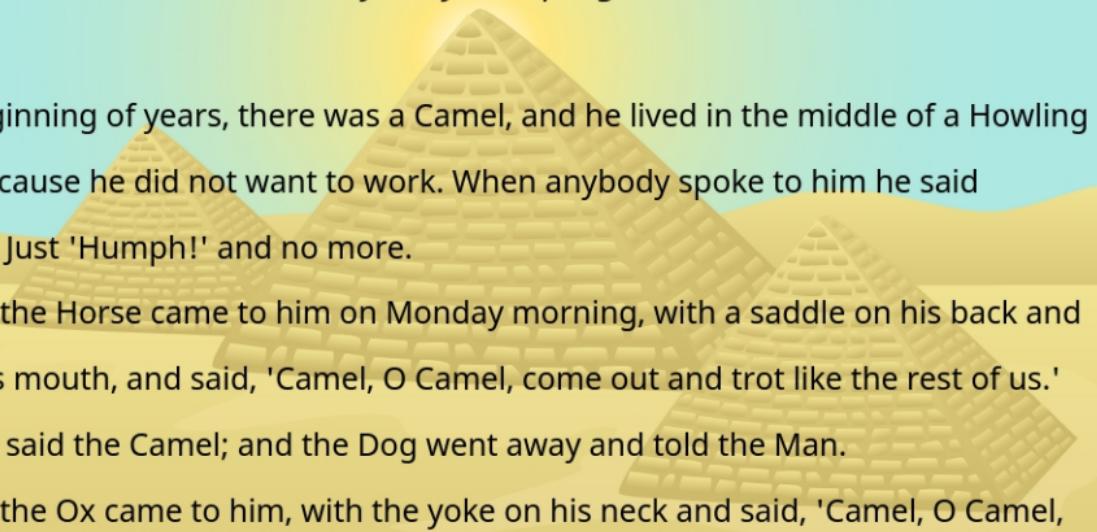

Meda Milašiūtė, 6 m.

Gyvūnų tema

HOW THE CAMEL GOT HIS HUMP

by Rudyard Kipling

In the beginning of years, there was a Camel, and he lived in the middle of a Howling Desert because he did not want to work. When anybody spoke to him he said 'Humph!' Just 'Humph!' and no more.

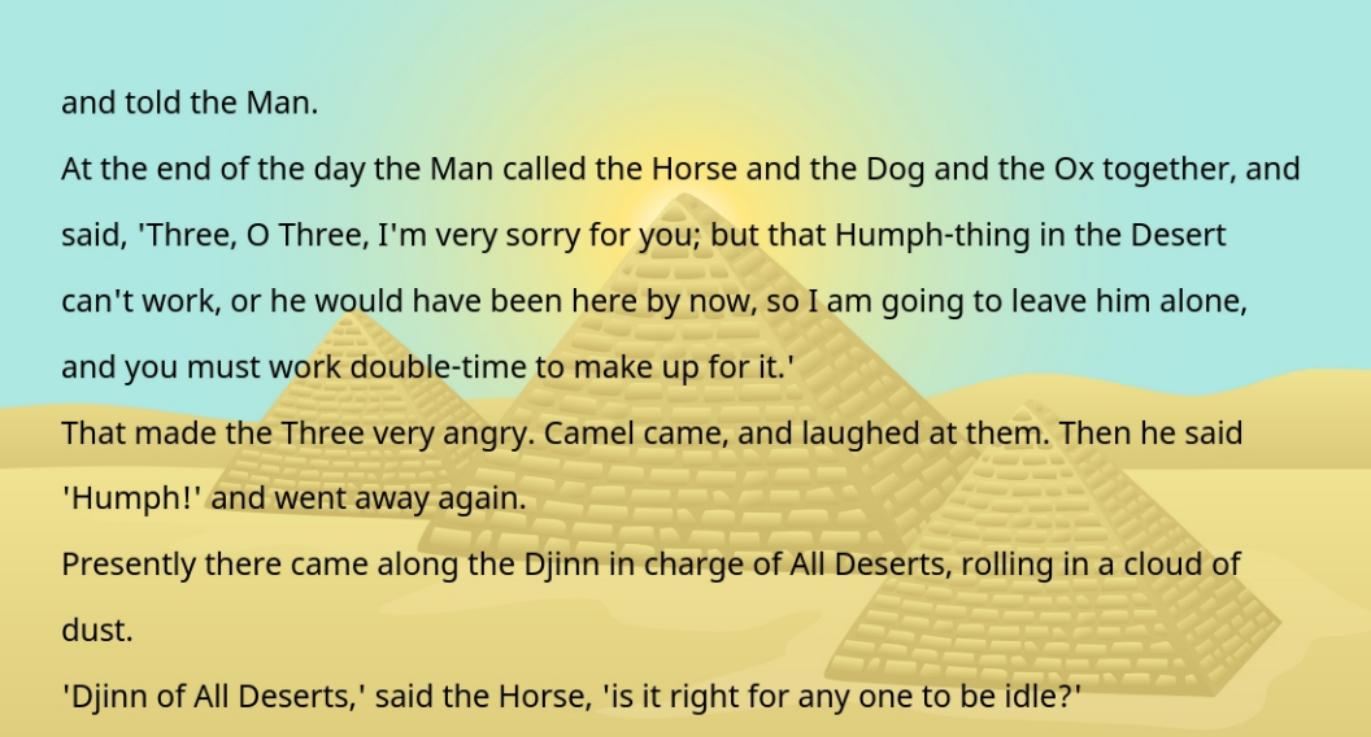
Presently the Horse came to him on Monday morning, with a saddle on his back and a bit in his mouth, and said, 'Camel, O Camel, come out and trot like the rest of us.'

'Humph!' said the Camel; and the Dog went away and told the Man.

Presently the Ox came to him, with the yoke on his neck and said, 'Camel, O Camel, come and plough like the rest of us.'

'Humph!' said the Camel; and the Ox went away and told the Man.

At the end of the day the Man called the Horse and the Dog and the Ox went away

and told the Man.

At the end of the day the Man called the Horse and the Dog and the Ox together, and said, 'Three, O Three, I'm very sorry for you; but that Humph-thing in the Desert can't work, or he would have been here by now, so I am going to leave him alone, and you must work double-time to make up for it.'

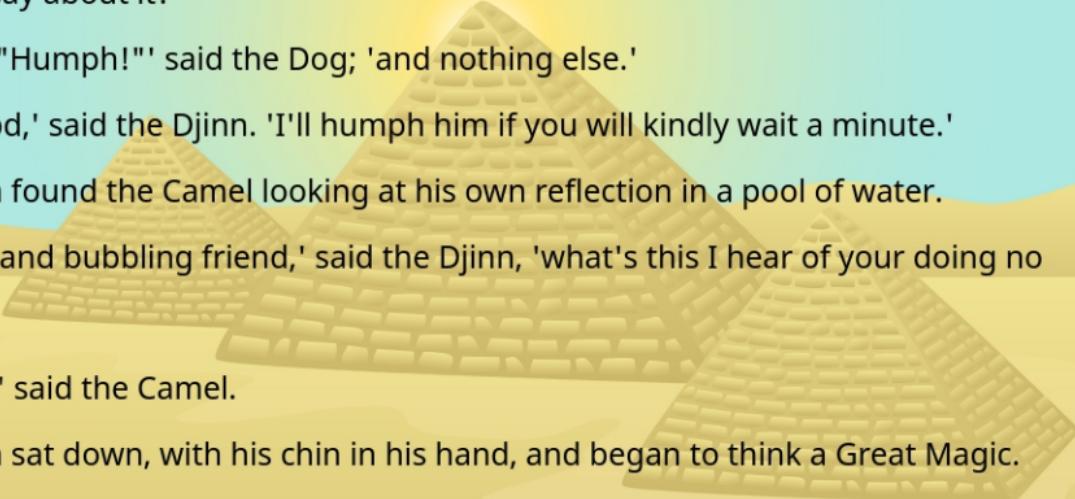
That made the Three very angry. Camel came, and laughed at them. Then he said 'Humph!' and went away again.

Presently there came along the Djinn in charge of All Deserts, rolling in a cloud of dust.

'Djinn of All Deserts,' said the Horse, 'is it right for any one to be idle?'

'Certainly not,' said the Djinn.

'Well,' said the Horse, 'there's a thing in the middle of your Howling Desert with a long neck and long legs, and he hasn't done a stroke of work since Monday morning.'

'Whew!' said the Djinn, whistling, 'that's my Camel, for all the gold in Arabia! What does he say about it?'

'He says "Humph!"' said the Dog; 'and nothing else.'

'Very good,' said the Djinn. 'I'll humph him if you will kindly wait a minute.'

The Djinn found the Camel looking at his own reflection in a pool of water.

'My long and bubbling friend,' said the Djinn, 'what's this I hear of your doing no work? '

'Humph!' said the Camel.

The Djinn sat down, with his chin in his hand, and began to think a Great Magic.

'You've given the Three extra work ever since Monday morning', said the Djinn.

'Humph!' said the Camel.

'I shouldn't say that again if I were you,' said the Djinn; 'you might say it once too often. Bubbles, I want you to work.'

And the Camel said 'Humph!' again; but no sooner had he said it than he saw his back, that he was so proud of, puffing up and puffing up into a great big lolloping hump.

'Do you see that?' said the Djinn. 'That's your very own hump that you've brought upon your very own self by not working. Today is Thursday, and you've done no work since Monday, when the work began. Now you are going to work.'

'How can I,' said the Camel, 'with this hump on my back?'

'You will be able to work now for three days without eating, because you can live on your hump; and don't you ever say I never did anything for you. Come out of the Desert and go to the Three, and behave. Humph yourself!', said the Djinn.

And the Camel humped himself, and went away to join the Three. And from that day to this the Camel always wears a hump.

The Camel's hump is an ugly lump Which well you may see at the Zoo; But uglier yet is the hump we get From having too little to do.

KAIP KUPRANUGARIS KUPRĄ GAVO

Iš anglų kalbos vertė Fausta Vancevičiūtė

Seniai seniai, žmonijos istorijos pradžioje, vėjų pustomos dykumos viduryje gyveno Kupranugaris, kuriam nepatiko dirbti. Kai kas nors su juo kalbėdavo, jis atsakydavo: „Pffff!“

Tik „Pffff“, ir nieko daugiau. Vieną pirmadienio rytą pas jį atėjo Arklys su balnu ant kupros bei žąslais snukyje ir pasakė:

- Kupranugari, ei, Kupranugari, eik ir darbuokis kaip mes visi.
- Pffff, - sušnypštė Kupranugaris, o Arklys nuėjo pasiskusti Žmogui.

Netrukus pas jį atėjo Šuo su lazda nasruose ir ištarė:

- Kupranugari, ei, Kupranugari, ateik ir tarnauk kaip ir mes visi.
- Pffff, - teatsakė Kupranugaris.

Šuo nuėjo pasiskusti Žmogui. Netrukus pas Kupranugarj atėjo Jautis su jungu ant sprando ir tarė:

- Kupranugari, ei, Kupranugari, ateik ir ark kaip ir mes visi.
- Pfff, - sumurmėjo Kupranugaris, tad Jautis nuėjo pasiskusti Žmogui.

Dienos pabaigoje Žmogus pakvietė Arklij, Šunį ir Jautį ir pasakė:

- Trijule, ak, Trijule, labai jus užjaučiu, bet tas Pfff kartojantis padaras negali dirbtį, kitaip dabar jis būtų buvęs čia. Todėl aš jį palieku vieną dykumoje, o jūs turėsite dirbtį dvigubai ilgiau, kad atidirbtumėte ir už jį.

Tai labai supykdė Trijulę. Kupranugaris atėjės pasijuokė iš jų, o tada sumurmėjo:
„Pfff,” - ir vėl nuėjo.

Netrukus Trijulė nuėjo pas Džiną, visų dykumų valdovą, apsuptą dulkių debesies.

- Visų dykumų Džine, - kreipėsi Arklys, - ar gerai būti tingiu?
- Žinoma, ne, - atkirto Džinas.

- Taigi, - pasakė Arklys, - yra toks padaras tavo vėjų pustomos dykumos viduryje su ilgu kaklu ir ilgomis kojomis, ir jis nė karto nedirbo nuo pirmadienio ryto.

- Ūūūūūū! - sušvilpė Džinas. - Tai mano Kupranugaris, kurį įsigijau už visą Arabijos auksą! O ką jis pats mano apie tai?

- Jis sako tik Pfff, - pasakė Šuo, - ir nieko daugiau.

- Labai gerai, - ištarė Džinas, - aš aptarsiu tai su juo, jei jūs malonai palauksite minutėlę.

Džinas rado Kupranugarį, žiūrintį į atvaizdą vandens baloje.

- Mano didysis bambantis drauge, - kreipėsi Džinas, - ar tiesa, kad tu nedirbi?

- Pfff! - sumurmėjo Kupranugaris.

Džinas atsisėdo, ranka pasirėmė į smakrą ir pradėjo svarstyti apie Didžiąją Magiją.

- Nuo pirmadienio ryto tu pridarei Trijulei daug papildomo darbo, - pasakė Džinas.

- Pfff! - ištarė Kupranugaris.

- Jei būčiau tavo vietoje, šito nebesakyčiau, - Džinas perspėjo, - galbūt tu tai kartoji per dažnai. Kupros, pradékite pūstis.

Kupranugaris ir vėl sušvokštė „Pfff!”. Bet vos tik spėjo tai pasakyti, pajuto savo nugarą, kuria taip didžiavosi, pučiantis ir pučiantis į labai didelę kuprą.

- Ar matai tai? - paklausė Džinas. - Tai kupra, kurią tu gavai tik dėl savo tingėjimo. Šiandien yra ketvirtadienis, o tu nedirbai nuo pirmadienio, kada darbas prasidėjo. Dabar tu dirbsi.

- Kaip aš galiu dirbti, - sutriko Kupranugaris, - su šia kupra ant nugaros? Dabar tu galési dirbti tris dienas nevalgęs, nes burbėjimas tau suteiks jégų, ir niekada nesiskusk, kad aš tau niekuo nepadėjau. Išeik iš dykumos pas Trijulę ir dirbk. Ir burbék sau! - tarė Džinas.

Kupranugaris sumurmėjo ir nuéjo prisijungti prie Trijulės. Nuo tos dienos iki šiol Kupranugaris visada nešioja kuprą.

***

Kupranugario kupra yra tikrai bjaurus gumbas,

Kurj galime pamatyti zoologijos sode.

Bet bjauresnė kupra yra ta, kurią

Nuo nieko neveikimo gauname.

THE LAMB THAT WENT TO FAIRYLAND

by Rose Fyleman

There was once a fairy who took a great fancy to a tiny white lamb. He really was a dear little creature, and I don't wonder she fell in love with him. She used often to come and visit him in the meadow where he lived with his mother, and she was very anxious to take him to a fairy party some evening.

The little lamb was shy. "What do you do at the parties?" he asked.

"Oh, dance mostly," said the fairy.

But the little lamb explained that he didn't know how to dance.

"I will soon teach you," said the fairy.

So she came every evening when her day's work was done and showed the little lamb how to dance, and he soon learned to skip about quite nicely.

At last a day came when the fairy took him off to the party, but his mother made him promise to come back the next morning. She knew the ways of the fairies. He enjoyed himself tremendously.

All the fairies admired him very much. They thought his coat so beautifully white and soft, they loved his little black nose and quaint woodeny legs. He gave them all rides on his back in turn (even the Fairy Queen had one), and when the time for dancing came he did very well indeed and astonished them all with his pretty steps. When he left, the Fairy Queen presented him with a garland of daisies. "They are fairy flowers," she said. "They will never fade, and so long as you wear them you will remain young."

When the lamb got home he had great tales to tell about his happy adventures, so that he became quite a celebrity, and every one made such a fuss of him that he got rather proud and silly, and after a very short time would hardly speak to his friends.

Of course this vexed them very much, and the wicked old rat who lived in the in mill-pond and was always ready to do any one an ill turn, suggested a way to pay him out for his pride. "While he is asleep I will gnaw through his gay garland that he is so proud of," she said, "and when he goes out walking he will lose it." All of which happened just as she had planned. And so the foolish lamb lost his fairy garland and grew older like any other lamb.

His friend the fairy did not come to see him for some time. She was very busy helping on all the spring things, and had no time for visiting. When she did come again she was very disappointed to find that the lamb had grown into quite a good-sized sheep, fat and comfortable. His wool was no longer downy and white, and he had entirely forgotten how to dance.

"Where is your magic garland?" said the fairy. And he had to confess that he had lost it.

The fairy went back to her friends. She really did not feel that a big solemn sheep would be very welcome at their revels. But every year in early spring when the new lambs are born, their mothers tell them the story of the lamb that was invited to Fairyland, and they all go skipping about in the meadows practising their dancing steps.

Each of them hopes that he may one day find the magic garland, and never grow old and staid, and be able to go a-visiting to Fairyland. After all, it must be lying about somewhere, so if you find it, you'll know what to do with it, won't you? But be sure to give it to a lamb with a black nose. They're so much the prettiest.

ÉRIUKAS, KURIS PATEKO Į FÉJŲ KARALYSTĘ

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Boiko

Kartą gyveno fėja, kuri susižavėjo mažu baltu ériuku. Jis iš tikrujų buvo labai mielas mažas sutvėrimas, ir aš neabejoju, kad fėja jį pamilo. Ji dažnai aplankydavo ériuką pievoje, kur jis gyveno su savo mama, ir vis nerimavo, nes planavo kada nors pasiimti jį kartu į fėjų pobūvį.

Mažasis ériukas buvo labai drovus.

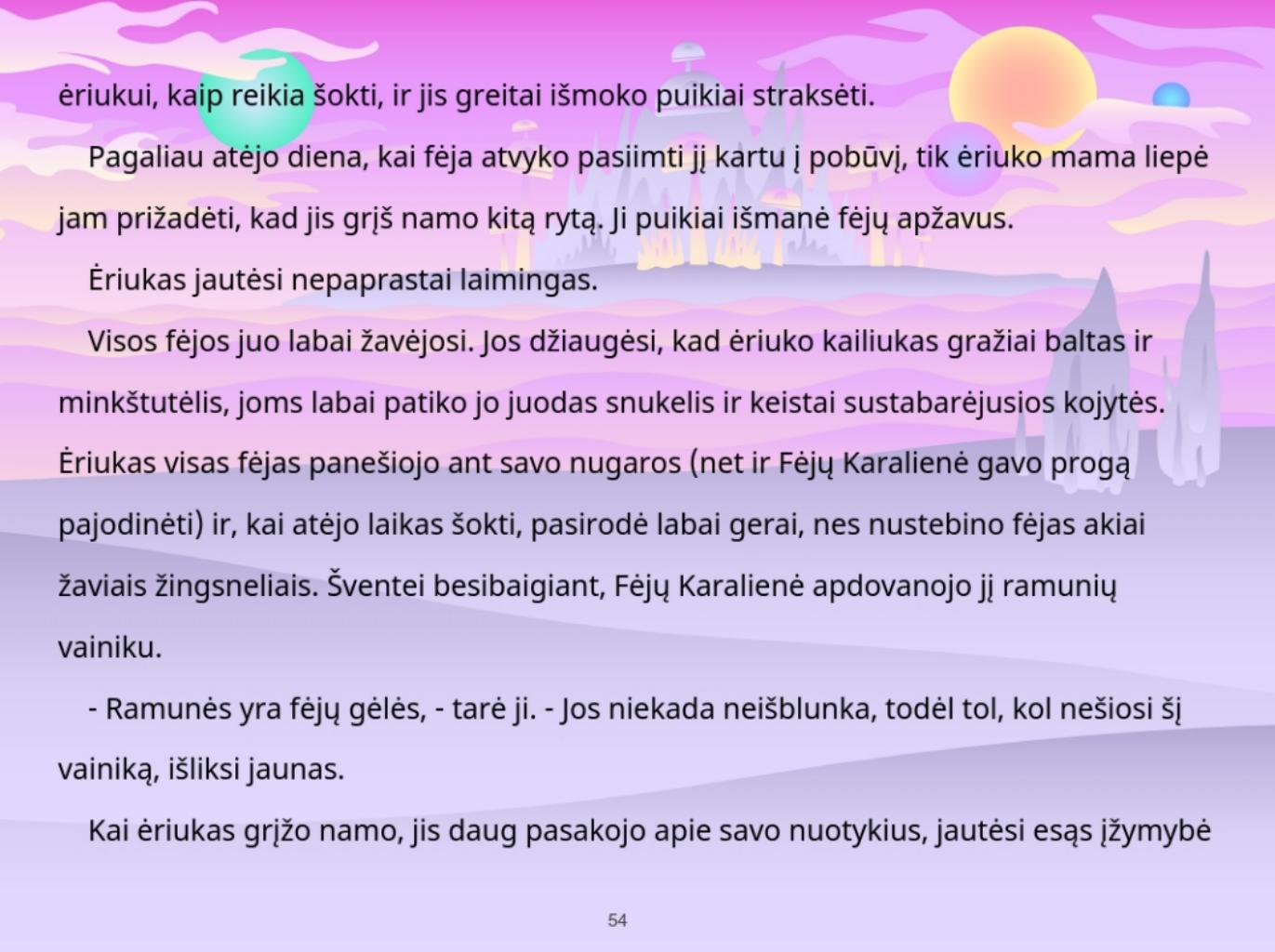
- Ką gi jūs veikiate pobūviuose? - kartą nedrąsiai paklausė jis fėjos.

- Na, dažniausiai šokame, - atsakė fėja.

Ériukas pasiskundė kad jis nemoka šokti.

- Neilgai trukus aš tave išmokysiu, - padrąsino jį fėja.

Ji kiekvieną vakarą, kai baigdavo savo dienos darbus, ateidavo parodyti mažajam

ériukui, kaip reikia šokti, ir jis greitai išmoko puikiai straksėti.

Pagaliau atėjo diena, kai fēja atvyko pasiimti jį kartu į pobūvį, tik ériuko mama liepė jam prižadėti, kad jis grjš namo kitą rytą. Ji puikiai išmanė fējų apžavus.

Ériukas jautėsi nepaprastai laimingas.

Visos fējos juo labai žavėjosি. Jos džiaugėsi, kad ériuko kailiukas gražiai baltas ir minkštutėlis, joms labai patiko jo juodas snukelis ir keistai sustabarėjusios kojytės.

Ériukas visas fējas panešiojo ant savo nugaros (net ir Fējų Karalienė gavo progą pajodinėti) ir, kai atėjo laikas šokti, pasirodė labai gerai, nes nustebino fējas akiai žaviais žingsneliais. Šventei besibaigiant, Fējų Karalienė apdovanojo jį ramunių vainiku.

- Ramunės yra fējų gélės, - tarė ji. - Jos niekada neišblunka, todėl tol, kol nešiosi šį vainiką, išliksi jaunas.

Kai ériukas grjžo namo, jis daug pasakojo apie savo nuotykius, jautėsi esas jžymybė

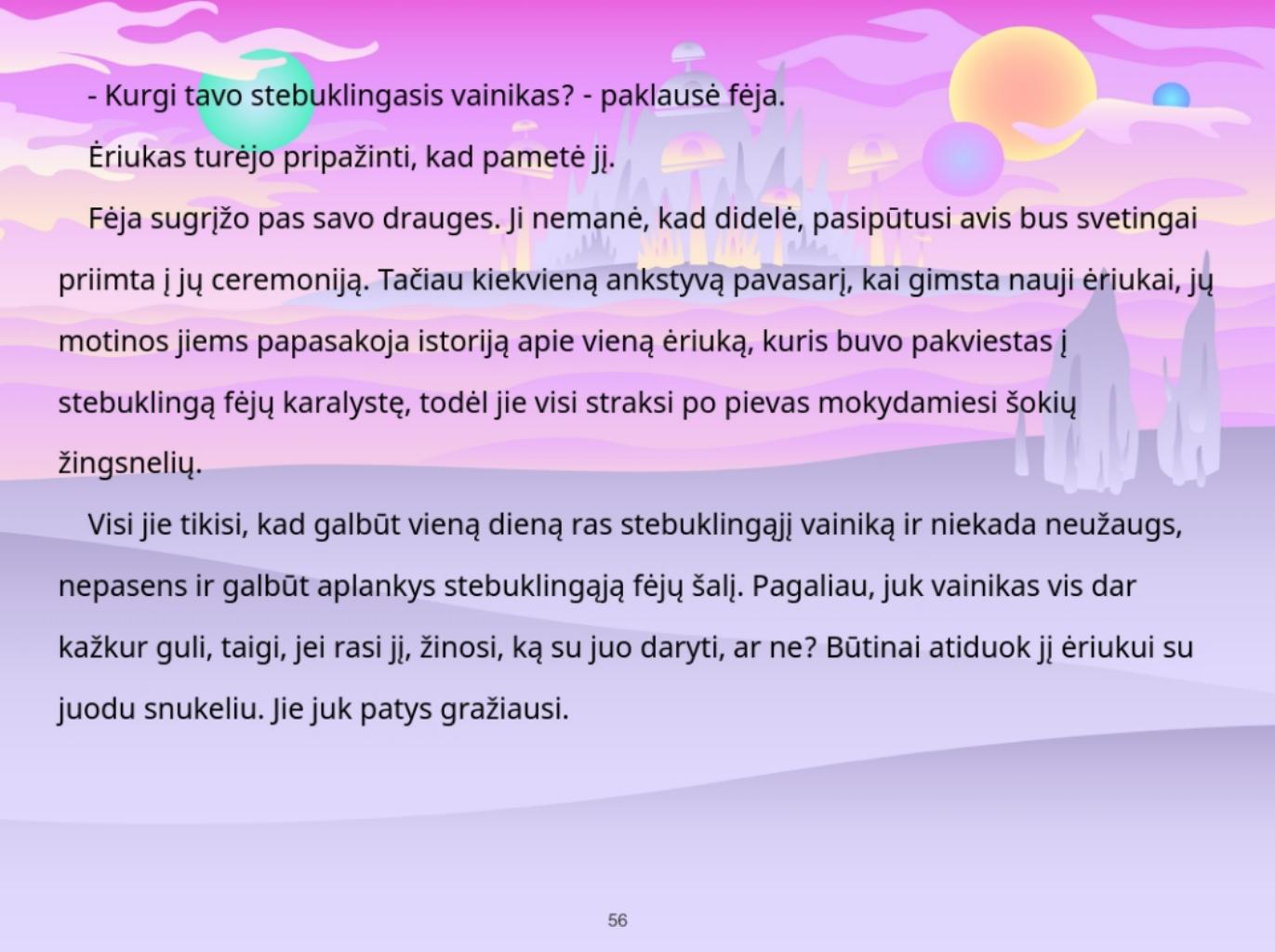
ir visiems pamažu émè kelti didžiulj nepasitenkinimą, nes tapo toks išpuikęs ir kvailas, kad neilgai trukus visai nebesikalbėjo su savo draugais.

Be abejo, tai smarkiai juos erzino, todél sena klastinga žiurkė, kuri gyveno tvenkinyje prie malūno ir visada buvo pasiruošusi iškrésti kokią nedorybę, pasiūlė būdą, kaip pamokyti ériuką dėl jo išdidumo.

- Kai jis miegos, aš pragraušiu jo spalvingajį vainiką, kuriuo jis taip didžiuojasi, - pasakė žiurkė, - ir kai jis eis pasivaikščioti, pames jj.

Viskas atsitiko taip, kaip žiurkė suplanavo. Paikasis ériukas pameté savo stebuklingajį vainiką ir paseno taip pat, kaip ir kitos avys.

Kurj laiką ériukas nesimatė su savo drauge fēja. Ji buvo labai užsiémusi pavasarine ruoša ir neturėjo laiko jo aplankytį. Kai ji pagaliau atėjo, labai nusivylė, pamačiusi, kad ériukas užaugo ir tapo gana nemaža, stora ir tingia avimi. Jo vilna nebuvo nei pūkinė, nei balta, ir jis visiškai nebemokėjo šokti.

- Kurgi tavo stebuklingasis vainikas? - paklausė fėja.

Ériukas turėjo pripažinti, kad pametė ją.

Fėja sugrįžo pas savo drauges. Ji nemanė, kad didelė, pasipūtusi avis bus svetingai priimta į jų ceremoniją. Tačiau kiekvieną ankstyvą pavasarį, kai gimsta nauji ériukai, jų motinos jiems papasakoja istoriją apie vieną ériuką, kuris buvo pakviestas į stebuklingą fėjų karalystę, todėl jie visi straksi po pievas mokydamiesi šokių žingsnelių.

Visi jie tikisi, kad galbūt vieną dieną ras stebuklingajį vainiką ir niekada neužaugs, nepasens ir galbūt aplankys stebuklingą fėjų šalį. Pagaliau, juk vainikas vis dar kažkur guli, taigi, jei rasi jį, žinosi, ką su juo daryti, ar ne? Būtinai atiduok jį ériukui su juodu snukeliu. Jie juk patys gražiausi.

AVINĖLIS FĒJŲ ŠALYJE

Iš anglų kalbos vertė Bernadeta Škudaitė

Kartą fēja susižavėjo mažu, baltu avinéliu. Jis tikrai buvo mielas mažas padarėlis, ir aš nesistebiu, kad fēja jį pamilo. Fēja dažnai aplankydavo avinélį, atskrisdavo į pievą, kur jis gyveno su savo mama. Vieną vakarą fēja labai jaudinosi, nes norėjo pasiimti avinélį į vakarėlį, kur susirenka ir kitos fējos.

Mažasis avinėlis buvo labai nedrąsus, bet kartą išdrjso paklausti fējos:

- Ką žmonės veikia vakarėliuose?
- Dažniausiai šoka, - paaiškino fēja.

Tada mažasis avinėlis paaiškino, kad jis nemoka šokti. Fēja prižadėjo greitai ji pamokyti. Tad kiekvieną vakarą, po savo darbo dienos, ji mokydavo avinélį šokti, ir po kiek laiko jis išmoko labai gražiai strikséti. Pagaliau atėjo diena, kai fēja nusivedė

avinėlį į vakarėlį. Jo motina prašė sūnaus prižadėti, kad jis būtinai ryte grjš. Ji žinojo, ką gali padaryti fėjos.

Avinėlis vakarėlyje nepaprastai mégavosi savimi. Fėjos labai juo žavėjos. Jos gerėjosi jo gražiu, baltu, minkštu paltuku. Jos grožėjosi jo maža, juoda nosyte ir laibomis kojelėmis. Avinėlis visas fėjas iš eilės panešiojo ant nugaros (net pati fėjų karalienė buvo panešiota), tada atėjo laikas šokiams. Jis šoko labai gražiai ir visus nustebino savo gražiais šokių žingsneliais. Kai jau norėjo iškeliauti atgal, fėjų karalienė padovanojo jam ramunėlių vainiką. „Jos yra fėjų gélės, - pasakė ji. - Jos niekada nenuvys, tad, kol nešiosi vainiką, išliksi jaunas“.

Kai avinėlis grjžo namo, jis turėjo ką papasakoti apie savo nuotykius. Todėl greitai tapo jžymus ir visi juo taip žavėjos, kad avinėlis greitai pasipūtė ir ėmė elgtis be galos kailai. Greitai sunkiai rado bendrą kalą net su savo draugais.

Aišku, tai suerzino jo draugus, ir sukta žiurkė, kuri gyveno malūne ir visada žinojo,

kaip kam nors ką blogo padaryti, pasiūlė būdą, kaip pamokyti avinėlj už jo pasipūtimą. „Kol jis miegos, pragraušiu jo mylimą vainiką, kuriuo jis taip didžiuojasi, - pasakė ji, - ir kai jis išeis pasivaikščioti, pames vainiką.“

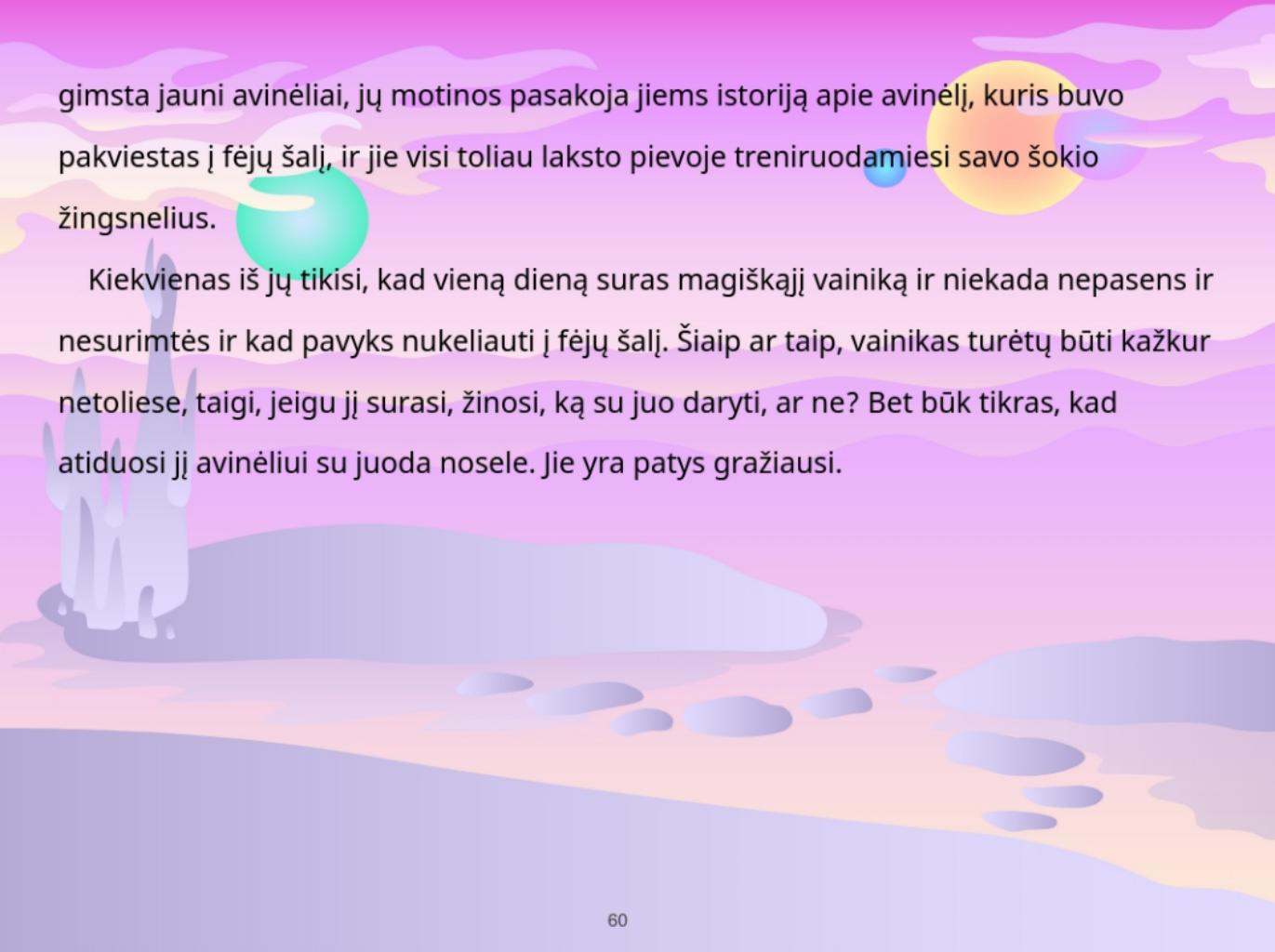
Viskas įvyko, kaip ji planavo. Taip kvailasis avinėlis pametė savo fējų vainiką ir ėmė senti kaip ir kitos avys.

Kurį laiką avinėlio draugė fēja neatvyko jo aplankytį. Ji buvo labai užsiémusi su įvairiais pavasariniais darbais, tad neturėjo laiko apsilankymams. Kai ji pagaliau atvyko, labai nusivylė pamačiusi, kad avinėlis užaugo į subrendusią avj, buvo storas ir patenkintas. Jo vilna nebebuvo pūkinė ir balta, ir jis visiškai pamiršo, kaip šokti.

- Kur tavo magiškasis vainikas? - paklausė fēja.

Vargšas avinėlis turėjo prisipažinti, kad pametė vainiką.

Fēja grjžo pas savo drauges. Jai tikrai neatrodė, kad didelis rimtas avinas būtų laukiamas jų pasilinksminimuose. Bet kiekvienais metais, ankstyvą pavasarj, kai

gimsta jauni avinėliai, jų motinos pasakoja jiems istoriją apie avinėlį, kuris buvo pakviestas į fėjų šalį, ir jie visi toliau laksto pievoje treniruodamiesi savo šokio žingsnelius.

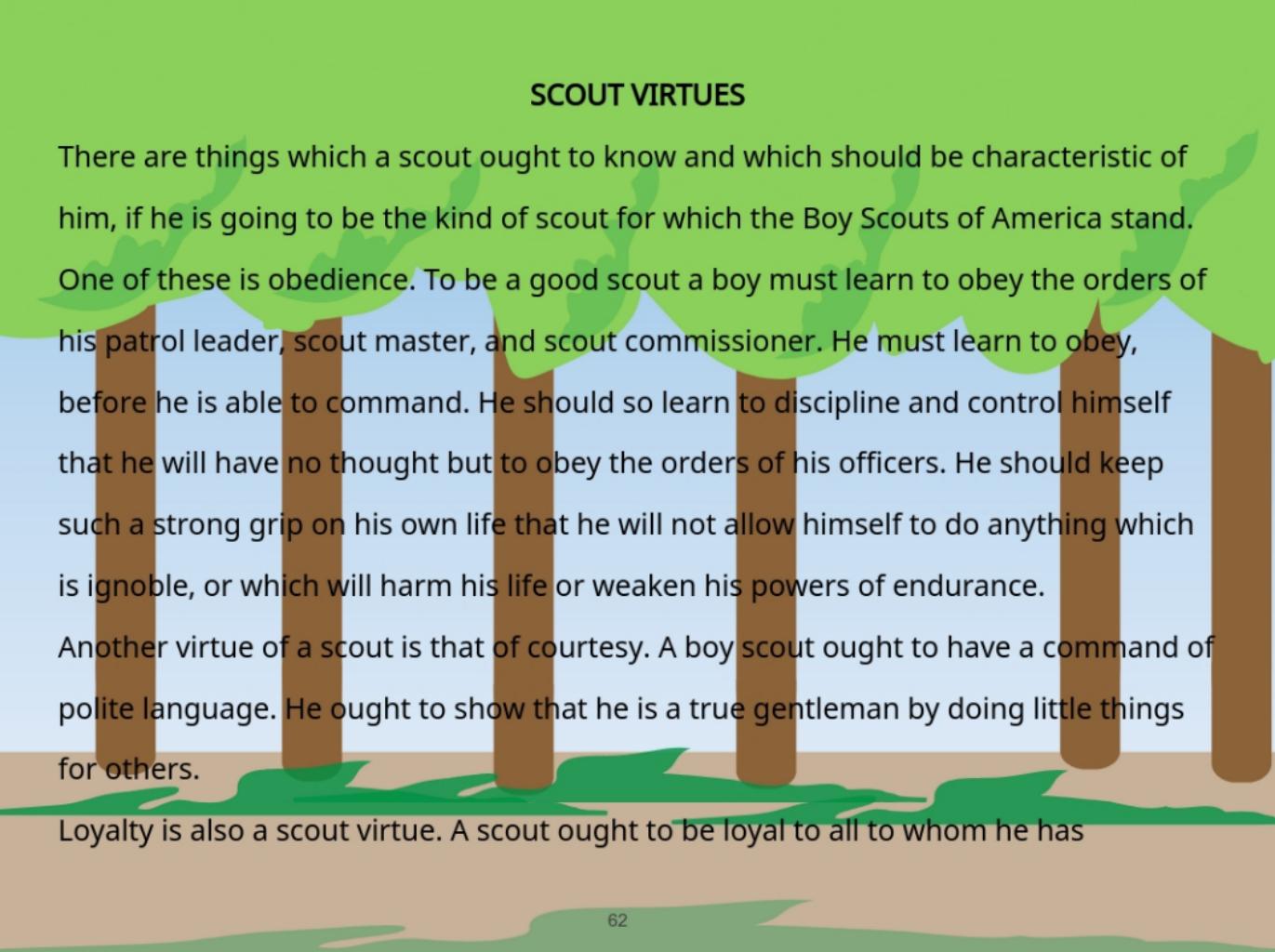
Kiekvienas iš jų tikisi, kad vieną dieną suras magiškajį vainiką ir niekada nepasens ir nesurimtės ir kad pavyks nukeliauti į fėjų šalį. Šiaip ar taip, vainikas turėtų būti kažkur netoli ese, taigi, jeigu jį surasi, žinosi, ką su juo daryti, ar ne? Bet būk tikras, kad atiduosi jį avinėliui su juoda nosele. Jie yra patys gražiausiai.

Žiedė Rimkevičiūtė, 6 m.

Skautų tema

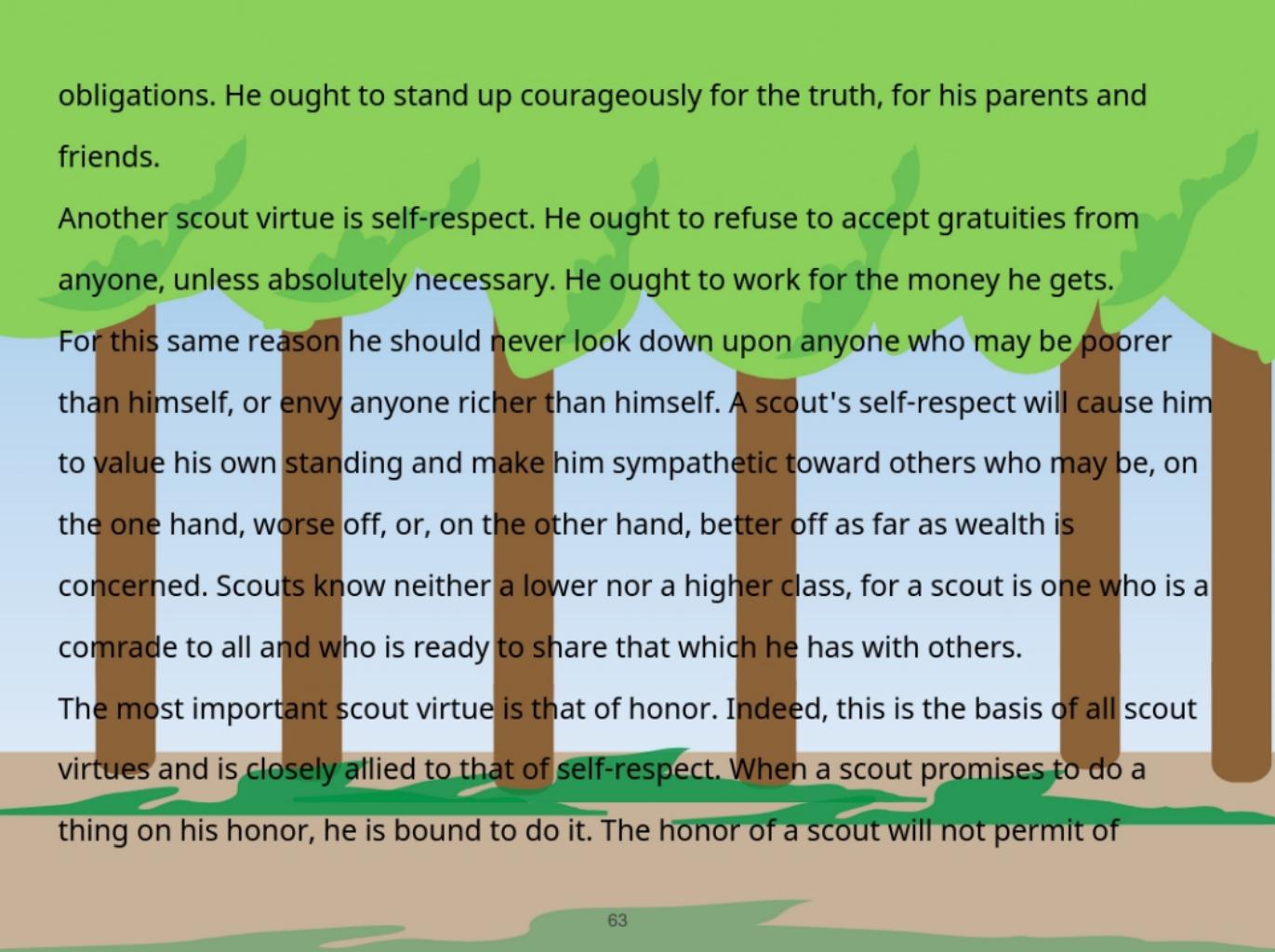
SCOUT VIRTUES

There are things which a scout ought to know and which should be characteristic of him, if he is going to be the kind of scout for which the Boy Scouts of America stand. One of these is obedience. To be a good scout a boy must learn to obey the orders of his patrol leader, scout master, and scout commissioner. He must learn to obey, before he is able to command. He should so learn to discipline and control himself that he will have no thought but to obey the orders of his officers. He should keep such a strong grip on his own life that he will not allow himself to do anything which is ignoble, or which will harm his life or weaken his powers of endurance.

Another virtue of a scout is that of courtesy. A boy scout ought to have a command of polite language. He ought to show that he is a true gentleman by doing little things for others.

Loyalty is also a scout virtue. A scout ought to be loyal to all to whom he has

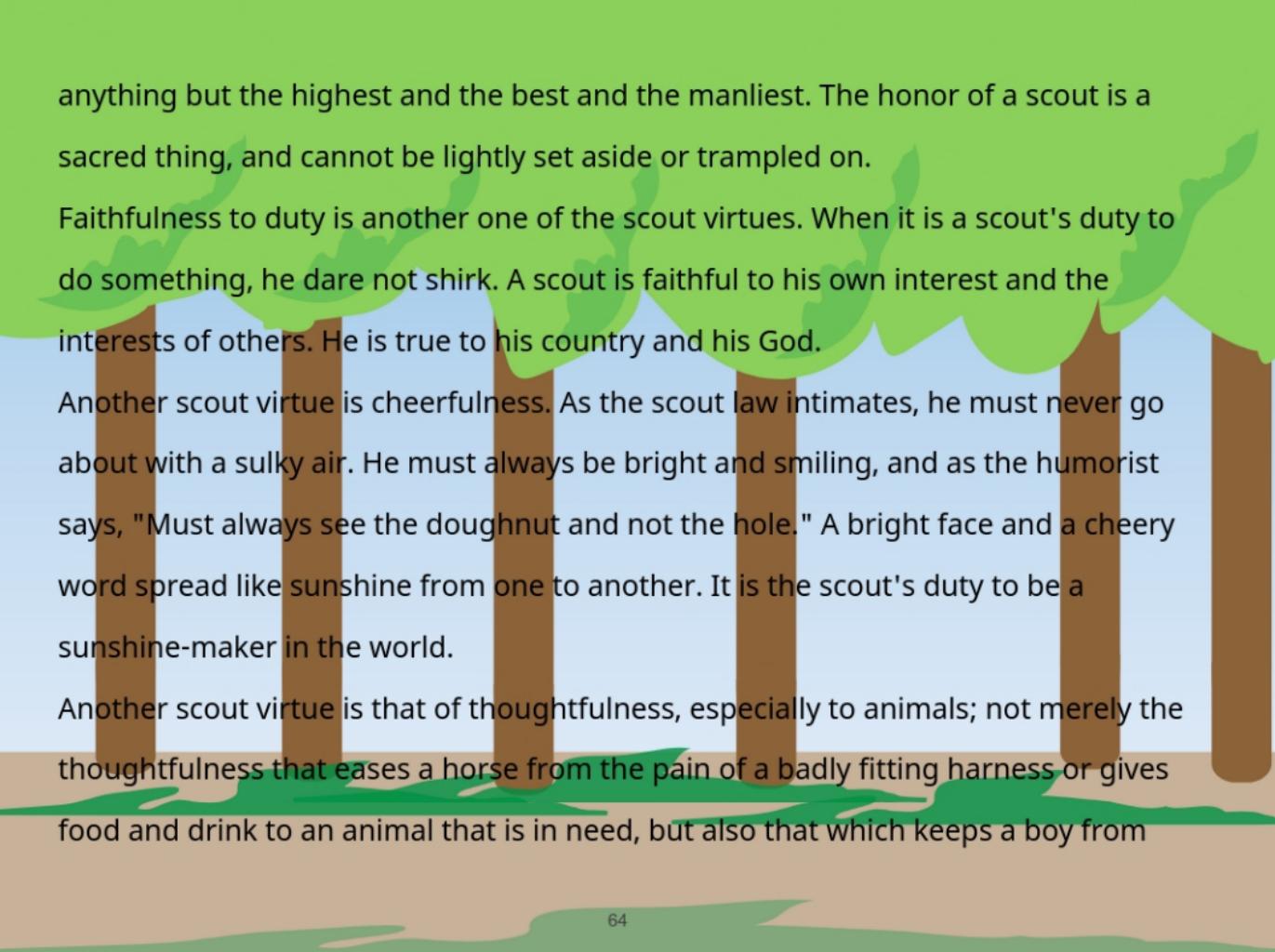

obligations. He ought to stand up courageously for the truth, for his parents and friends.

Another scout virtue is self-respect. He ought to refuse to accept gratuities from anyone, unless absolutely necessary. He ought to work for the money he gets.

For this same reason he should never look down upon anyone who may be poorer than himself, or envy anyone richer than himself. A scout's self-respect will cause him to value his own standing and make him sympathetic toward others who may be, on the one hand, worse off, or, on the other hand, better off as far as wealth is concerned. Scouts know neither a lower nor a higher class, for a scout is one who is a comrade to all and who is ready to share that which he has with others.

The most important scout virtue is that of honor. Indeed, this is the basis of all scout virtues and is closely allied to that of self-respect. When a scout promises to do a thing on his honor, he is bound to do it. The honor of a scout will not permit of

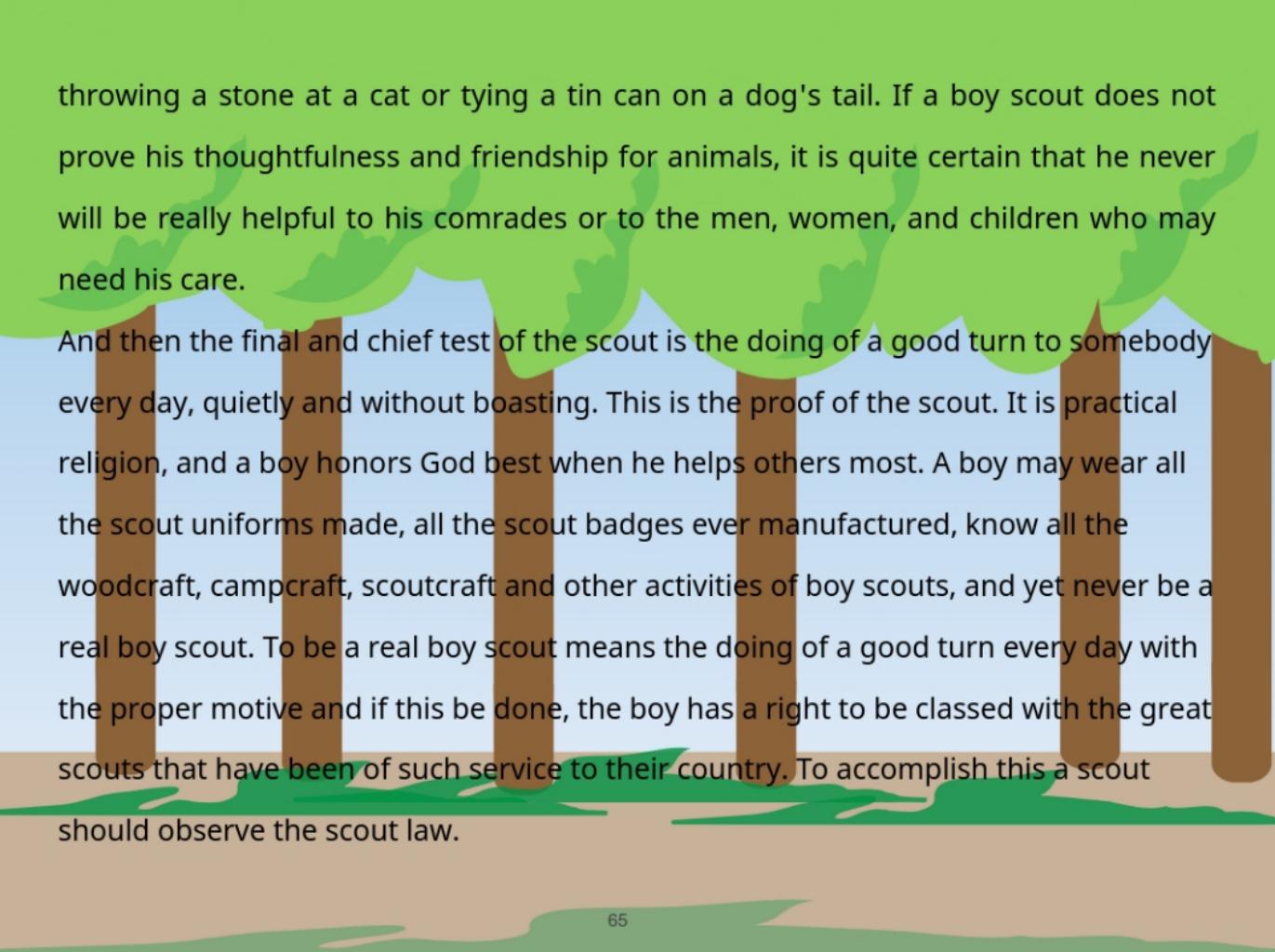

anything but the highest and the best and the manliest. The honor of a scout is a sacred thing, and cannot be lightly set aside or trampled on.

Faithfulness to duty is another one of the scout virtues. When it is a scout's duty to do something, he dare not shirk. A scout is faithful to his own interest and the interests of others. He is true to his country and his God.

Another scout virtue is cheerfulness. As the scout law intimates, he must never go about with a sulky air. He must always be bright and smiling, and as the humorist says, "Must always see the doughnut and not the hole." A bright face and a cheery word spread like sunshine from one to another. It is the scout's duty to be a sunshine-maker in the world.

Another scout virtue is that of thoughtfulness, especially to animals; not merely the thoughtfulness that eases a horse from the pain of a badly fitting harness or gives food and drink to an animal that is in need, but also that which keeps a boy from

throwing a stone at a cat or tying a tin can on a dog's tail. If a boy scout does not prove his thoughtfulness and friendship for animals, it is quite certain that he never will be really helpful to his comrades or to the men, women, and children who may need his care.

And then the final and chief test of the scout is the doing of a good turn to somebody every day, quietly and without boasting. This is the proof of the scout. It is practical religion, and a boy honors God best when he helps others most. A boy may wear all the scout uniforms made, all the scout badges ever manufactured, know all the woodcraft, campcraft, scoutcraft and other activities of boy scouts, and yet never be a real boy scout. To be a real boy scout means the doing of a good turn every day with the proper motive and if this be done, the boy has a right to be classed with the great scouts that have been of such service to their country. To accomplish this a scout should observe the scout law.

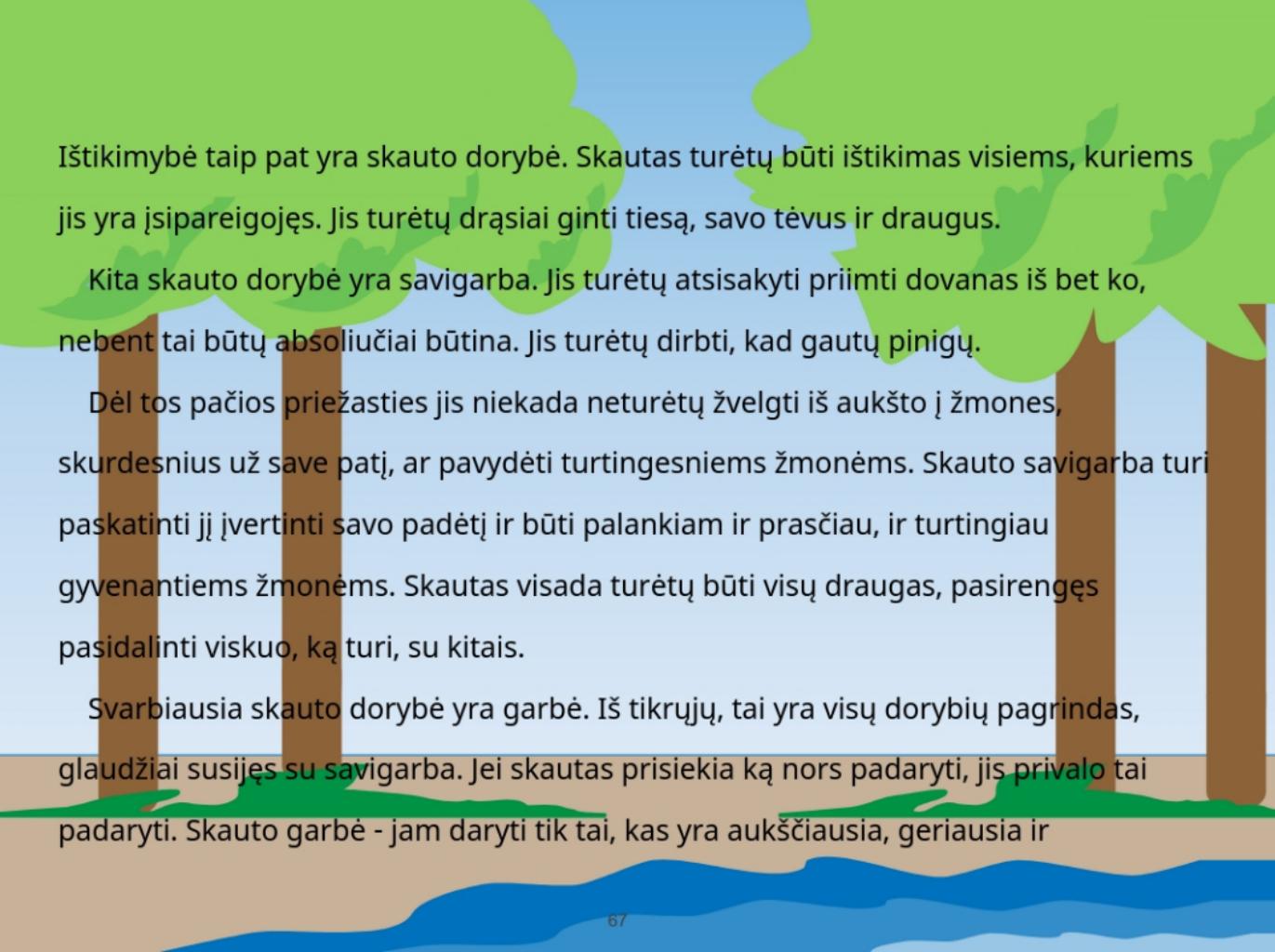
SKAUTŲ DORYBĖS

Iš anglų kalbos vertė Miglė Motekaitytė

Yra dalykų, kuriuos skautas turėtų žinoti ir kurie turėtų būti jam būdingi, jei jis ketina būti skautu, galinčiu atstovauti visiems Amerikos skautams berniukams.

Vienas iš jų yra paklusnumas. Jei nori būti geru skautu, berniukas turi išmokti paklusti savo patrulio vado, skautų mokytojo ir skautų komisaro, nurodymams. Prieš vadovaudamas jis turi išmokti paklusti. Jis turėtų taip išmokti būti drausmingas ir laikytis disciplinos, kad nieko kito negalvotų, kaip tik paklusti savo karininkų įsakymams. Jis turėtų taip save gerbti, kad neleistų sau daryti nieko, kas yra žema arba kas pakenktų jo gyvenimui arba sumažintų jo ištvermę.

Kita skauto dorybė yra mandagumas. Berniukas skautas turėtų būti mandagus. Jis turėtų parodyti, kad yra tikras džentelmenas, darydamas mažus darbus dėl kitų

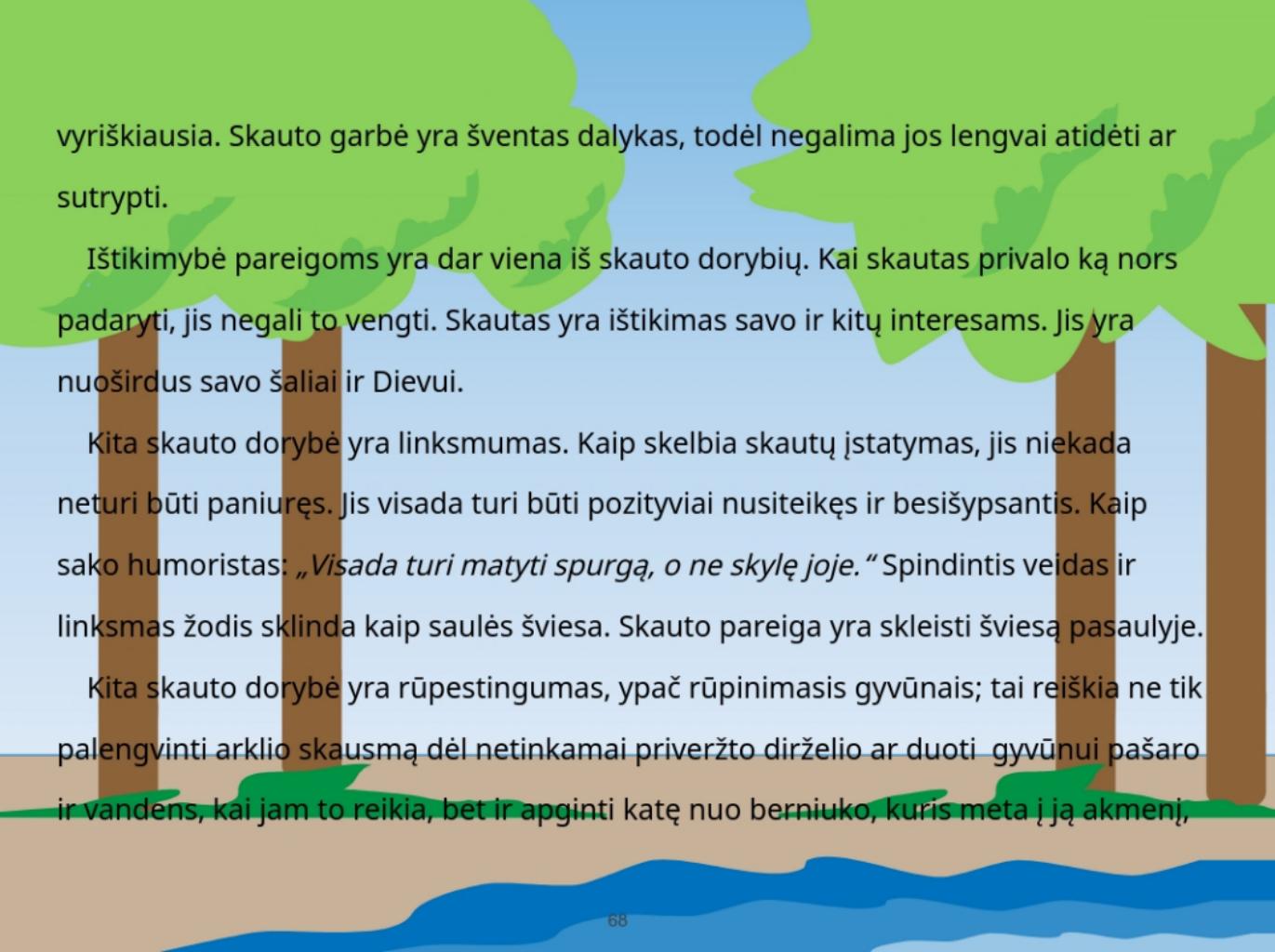

Ištikimybė taip pat yra skauto dorybė. Skautas turėtų būti ištikimas visiems, kuriems jis yra įsipareigojės. Jis turėtų drąsiai ginti tiesą, savo tėvus ir draugus.

Kita skauto dorybė yra savigarba. Jis turėtų atsisakyti priimti dovanas iš bet ko, nebent tai būtų absoliučiai būtina. Jis turėtų dirbti, kad gautų pinigų.

Dėl tos pačios priežasties jis niekada neturėtų žvelgti iš aukšto į žmones, skurdesnius už save patį, ar pavydėti turtingesniems žmonėms. Skauto savigarba turi paskatinti jį įvertinti savo padėtį ir būti palankiam ir prasčiau, ir turtingiau gyvenantiems žmonėms. Skautas visada turėtų būti visų draugas, pasirengęs pasidalinti viskuo, ką turi, su kitais.

Svarbiausia skauto dorybė yra garbė. Iš tikrujų, tai yra visų dorybių pagrindas, glaudžiai susijęs su savigarba. Jei skautas prisiekia ką nors padaryti, jis privalo tai padaryti. Skauto garbė - jam daryti tik tai, kas yra aukščiausia, geriausia ir

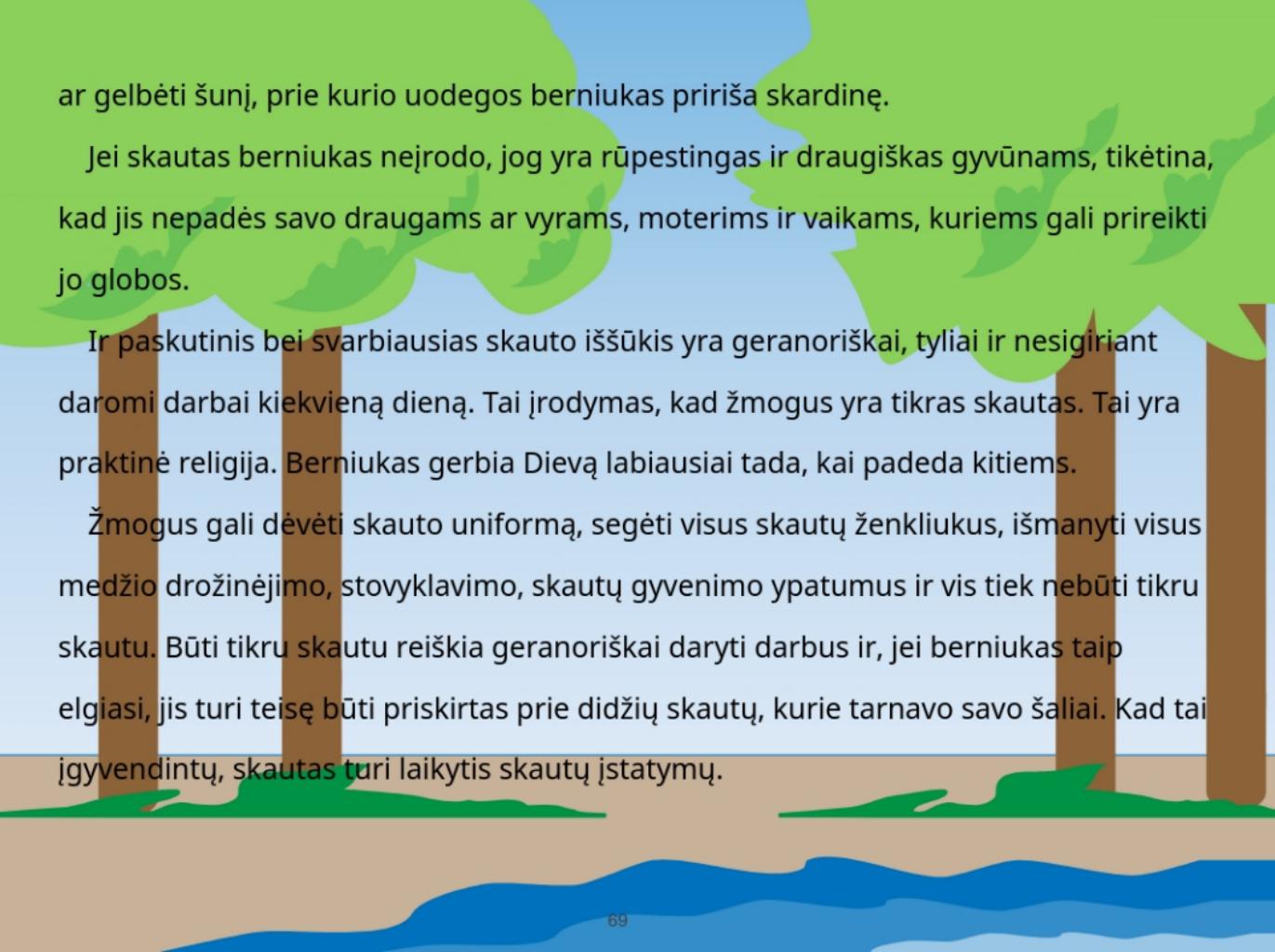

vyriškiausia. Skauto garbė yra šventas dalykas, todėl negalima jos lengvai atidėti ar sutrypti.

Ištikimybė pareigoms yra dar viena iš skauto dorybių. Kai skautas privalo ką nors padaryti, jis negali to vengti. Skautas yra ištikimas savo ir kitų interesams. Jis yra nuoširdus savo šaliai ir Dievui.

Kita skauto dorybė yra linksmumas. Kaip skelbia skautų įstatymas, jis niekada neturi būti paniureš. Jis visada turi būti pozityviai nusiteikęs ir besišypsantis. Kaip sako humoristas: „*Visada turi matyti spurgą, o ne skylę joje.*“ Spindintis veidas ir linksmas žodis sklinda kaip saulės šviesa. Skauto pareiga yra skleisti šviesą pasaulyje.

Kita skauto dorybė yra rūpestingumas, ypač rūpinimasis gyvūnais; tai reiškia ne tik palengvinti arklio skausmą dėl netinkamai priveržto dirželio ar duoti gyvūnui pašaro ir vandens, kai jam to reikia, bet ir apginti katę nuo berniuko, kuris meta į ją akmenį,

ar gelbėti šunį, prie kurio uodegos berniukas pririša skardinę.

Jei skautas berniukas nejrodo, jog yra rūpestingas ir draugiškas gyvūnams, tikėtina, kad jis nepadės savo draugams ar vyrams, moterims ir vaikams, kuriems gali prireikti jo globos.

Ir paskutinis bei svarbiausias skauto iššūkis yra geranoriškai, tyliai ir nesigiriant daromi darbai kiekvieną dieną. Tai įrodomas, kad žmogus yra tikras skautas. Tai yra praktinė religija. Berniukas gerbia Dievą labiausiai tada, kai padeda kitiems.

Žmogus gali dėvėti skauto uniformą, segéti visus skautų ženkliukus, išmanyti visus medžio drožinėjimo, stovyklavimo, skautų gyvenimo ypatumus ir vis tiek nebūti tikru skautu. Būti tikru skautu reiškia geranoriškai daryti darbus ir, jei berniukas taip elgiasi, jis turi teisę būti priskirtas prie didžių skautų, kurie tarnavo savo šaliai. Kad tai įgyvendintų, skautas turi laikytis skautų įstatymų.

SKAUTŲ DORYBĖS

Iš anglų kalbos vertė Adomas Vaitiekūnas

Yra dalykų, kuriuos skautas turėtų žinoti ir kurie turėtų būti jam būdingi, jei jis norėtų tapti tokiu skautu, kuris atstovauja Amerikai. Vienas iš jų yra paklusnumas. Norėdamas būti geru skautu, berniukas turi išmokti klausyti savo patrulio vado nurodymų, skautų meistro ir skautų komisaro. Jis privalo išmokti paklusti, prieš tai, kol jis išmoks įsakinėti. Jis turėtų išmokti drausminti ir valdyti save, kad neturėtų kitų minčių, tik vykdytų savo pareigūnų nurodymus. Jis turėtų valdyti savo gyvenimą taip stipriai, kad neleistų sau daryti nieko, ko neišmano, nes kitaip pakenktų savo gyvenimui ar susilpnintų savo ištvermės galias.

Dar viena skauto dorybė yra mandagumas. Berniukas skautas turėtų mokėti kalbėti mandagiai. Jis turėtų parodyti, kad yra tikras džentelmenas, pagelbėdamas

kitiems mažais darbai.

Lojalumas taip pat yra skauto dorybė. Skautas turėtų būti ištikimas visiems, kuriems turi įsipareigojimų. Jis turėtų drąsiai stoti už tiesą, už savo tėvus ir draugus.

Kita skauto dorybė yra savigarba. Jis turėtų atsisakyti priimti dovanas iš kitų, nebent tai būtų tikrai būtina. Jis turėtų dirbti už pinigus, kuriuos gauna.

Dėl tos pačios priežasties jis niekada neturėtų žvelgti iš aukšto į tuos, kurie skurdesni už jį patį, ar pavydėti turtingesniems už jį. Skauto savivertė paskatins įvertinti savo padėtį ir suprasti tiek vargingiau gyvenančius, tiek pasiturinčius. Skautai neskirsto žmonių į žemesnius ir aukštesnius, nes skautai yra visų draugai ir pasiruošę dalintis tuo, ką turi.

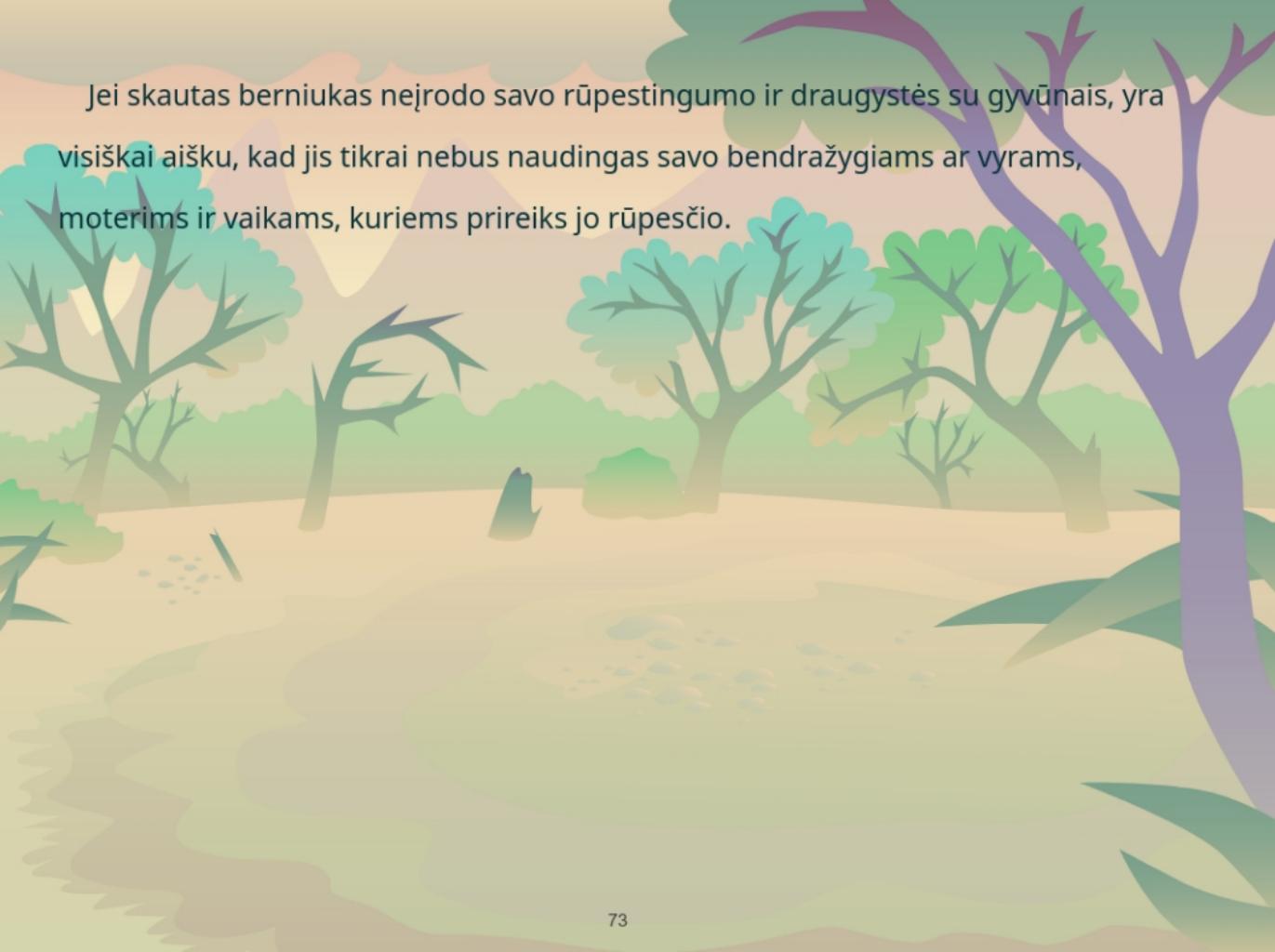
Pati svarbiausia skautų dorybė yra garbė. Iš tikrujų tai yra visų skautų dorybių pagrindas, jis yra glaudžiai susijęs su savigarba. Kai skautas pažada ką nors padaryti jo garbės reikalus tai padaryti. Skauto garbė neleis daryti nieko, išskyrus aukščiausią,

geriausią bei drąsiausią. Skauto garbė yra šventas dalykas, jos negalima lengvai atidéti į šalį ar paminti.

Ištikimybė pareigoms yra dar viena iš skauto dorybių. Kai skauto pareiga yra ką nors padaryti, jis turėtų nedrįsti vengti savo pareigos. Skautas yra ištikimas savo ir kitų žmonių interesams. Jis yra ištikimas savo šaliai ir Dievui.

Dar viena skauto dorybė yra linksmumas. Skautų įstatai primena, kad jis niekada neturėtų skleisti niūrios nuotaikos. Jis privalo būti švytintis ir šypsotis ir, kaip humoristas sako, „Visada reikia matyti spurgą, o ne skylej joje.“ Skauto pareiga švytinčiu veidu ir linksmomis kalbomis skleisti šviesą pasauliui.

Dar viena skauto dorybė yra rūpestis, ypač gyvūnais; ne tik rūpestis, kaip palengvinti arklio skausmą nuo netinkamai prisegtu diržų ar pašaro, bet ir pagirdymas. Draudimas berniukui mesti akmenį į katę ar konservų skardines prikabinimas prie šuns uodegos.

Jei skautas berniukas nejrodo savo rūpestingumo ir draugystės su gyvūnais, yra visiškai aišku, kad jis tikrai nebus naudingas savo bendražygiams ar vyrams, moterims ir vaikams, kuriems prireiks jo rūpesčio.

SKAUTO DOROVĖS KODEKSAS

Iš anglų kalbos vertė Viltė Šlikaitė

Tikras skautas privalo žinoti, kokios yra svarbiausios jį atspindinčios dorovės nuostatos, jeigu siekia būti tokiu, kokiui yra laikomas Amerikos skautų organizacijos berniuko pavyzdys. Viena iš šių savybių yra paklusnumas. Norėdamas būti geru skautu, berniukas privalo išmokti paklusti skautų patrulijų vado, skautų būrio vado ir skautų komisaro įsakymams, nes tik išmokęs paklusti berniukas bus pasiruošęs vadovauti. Taip pat jis turi mokytis disciplinos ir savikontrolės, kad sugebėtų besalygiškai paklusti minėtų vadų nurodymams. Skautas turėtų griežtai vertinti kiekvieną savo veiksmą: berniukas negali pasielgti gédingai ar taip, kad pakenktų savo tolesniams gyvenimui, padarytų žalos ištvermei.

Dar viena skauto elgesio norma - mandagumas. Berniukas privalo suvokti, jog

tinkamu laikomas tik mandagus bendravimas. Jis turi įrodyti, kad yra tikras džentelmenas, atlikdamas nors mažus darbus dėl kitų gerovės.

Ištikimybė taip pat yra moralės norma, kurios skautas turi laikytis. Skauto ištikimybė yra neatsiejama nuo jaučiamų įsipareigojimų: berniukas turi nesibaimindamas ginti tiesą, savo tėvus ir draugus.

Dar viena savybė, kurią privalo turėti skautas, yra savigarba. Jis turi atsisakyti materialios padėkos už bet kokią pagalbą, nebent ją priimti privaloma. Skautas turi dirbti tik už pinigus, kuriuos gauna oficialiai.

Dėl tos pačios priežasties skautas niekada niekinamai nežiūrės į vargingiau gyvenančius žmones ir nepavydės turtingesniems. Berniuko savigarba leis jam nenuvertinti savęs ir palankiai žvelgti į blogesnę, o galbūt ir geresnę materialinę padėtį turinčius žmones. Skautas negali vertinti žmonių pagal jų socialinį sluoksnį ir yra geras draugas visiems, nepaisant jų materialinės padėties. Berniukas turi būti

pasiruošęs besalygiškai dalintis viskuo, ką turi.

Esminė nuostata, kuria skautas turi vadovautis, yra garbė. Iš tiesų, tai visų kitų vertybų pagrindas ir ji yra glaudžiai susijusi su savigarba. Kai skautas savo garbe prisiekia kažką padaryti, jis privalo pažadą ištėsėti. Skauto garbė leis daryti tik tai, kas vertingiausia, geriausia ir vyriškiausia. Skauto garbė yra šventa, ir nevalia jos nepaisyti ar suniekinti.

Svarbu nepamiršti paminėti ir skauto atsidavimo savo pareigai. Kai pareiga reikalauja iš skauto atlikti tam tikrą darbą, berniukas jokiu būdu negali to išvengti. Tikras skautas yra pasiryžęs dirbti ne tik dėl savo, bet ir dėl kitų gerovės. Jis yra atsidavęs savo šaliai ir Dievui.

Kita svarbi skauto savybė - pozityvumas. Pagal skautų skelbiama įstatymą berniukas negali būti paniurės. Skautas privalo būti žvalus ir besišypsantis. Kaip teigia vienas humoristas: „Privalome matyti pačią spurgą, o ne jos skyle.“ Žvalus

veidas ir džiugus žodis sklinda nuo vieno prie kito kaip saulės spindulys. Todėl skauto pareiga žmonėms teikti šviesą ir šilumą.

Rūpestingumas, ypač rodomas gyvūnams, - dar viena svarbi skauto dorybė: rūpestingumas yra ne tik ta savybė, kuri skatina neversti arklio kentėti dėl blogai uždėtų pakinktų ar duoti vandens ir pašaro gyvūnui, kuriam to reikia, bet ir savybė, kuri neleis berniukui mesti akmej į katę ar pririšti skardinę šuniui prie uodegos. Jeigu skautas berniukas nejrodo savo rūpestingumo ir puoselėjamos draugystės su gyvūnais, nenuostabu, jog jis nesugebės suteikti pagalbos savo draugams ar vyrams, moterims ir vaikams, kuriems gali to prireikti.

Galiausiai, pagrindinis ir svarbiausias išbandymas skautui yra geras darbas, daromas tyliai ir nesigiriant, kiekvieną dieną. Tai išbandymas, įrodantis skauto vertę. Tai religinė praktika: berniukas labiausiai garbina Dievą, kai daugiausiai padeda kitiems. Galima vilkėti visas įmanomos skauto uniformas, segēti visus skautams kada

nors suteiktus ženkliukus, pažinti visą mišką, mokėti įkurti stovyklavietę, išmanyti visus skautui svarbius darbus, tačiau niekada netapti tikru skautu. Būti tikru skautu, vadinas, geranoriškai padėti kiekvieną dieną. Ir jeigu berniukas sugeba tai daryti, jis turi teisę būti tapatinamas su didžiais skautais, kurie atliko savo pareigą šaliai. Kad tai pasiektų, skautas turi laikytis šios organizacijos įstatymų.

Gyrius Jokubauskas, 6 m.

Įvairūs vertimai

FIRE AND SMOKE

by Wendy Ableman

The little dog does not have a home. Day after day he walks here and there looking for a home. One night he comes to a new place.

There are big houses here. But the dog understands that things are not right.

There is too much smoke. The dog sees that a house is on fire!

The dog gets into the house. He jumps on the people. He pulls at the people. Now the people can see the fire too. They call the firefighters to come and help. The firefighters come fast, and soon the fire is out.

After the fire the people are talking to a firefighter. They say, that the dog saw the fire.

The firefighter asks, "Is he your dog?"

"No," the people say.

The firefighter looks at the dog and says, "Good work, boy. What a dog! If you don't have a home, you can come to live at the firehouse."

Now the firehouse is dog's home. Now his name is Smoke. The firefighters are kind to Smoke. They give him food. When there are no fires, they run and play with Smoke. The firefighters and Smoke have a good time together.

Smoke and the firefighters go to calls for help. Smoke is a big help, because he has a good nose for a fire. Sometimes Smoke's nose finds the fire first.

"Good boy," say the firefighters. "You saw the fire. Now we can see the fire too."

People sometimes say, "Where there is smoke, you will find fire."

But the firefighters say, "Where there is fire, you will find Smoke."

UGNIS IR DŪMAI

Iš anglų kalbos vertė Jonas Alfredas Piepalius

Mažasis šuniukas neturi namų. Diena po dienos jis vaikšto šen bei ten jų ieškodamas. Vieną naktį jis ateina į naują vietą. Čia yra daug didelių namų, bet šunelis supranta, kad kažkas negerai - čia per daug dūmų. Šuo pamato, jog namas dega!

Šuo įbėga į namą. Jis šoka ant žmonių ir juos tampo. Dabar ir žmonės pamato ugnį. I pagalbą jie iškviečia ugniagesius. Ugniagesiai atvyksta netrukus, ir ugnis greitai užgesinama.

Po gaisro žmonės kalbasi su ugniagesiu. Jie džiaugiasi, kad šunelis pirmas pamatė gaisrą.

Ugniagesys klausia:

- Ar tai jūsų šuo?

- Ne, - atsako žmonės.

Ugniagesys pažiūri į šuniuką ir sako:

- Gerai pasidarbavai, šuneli. Tai bent šuo! Jei neturi namų, gali ateiti gyventi į gaisrinę.

Dabar gaisrinė yra šuniuko namai. Nuo šiol jo vardas yra Dūmas. Ugniagesiai malonai elgiasi su Dūmu. Jie jam duoda maisto. Kai nėra gaisru, jie bėgioja ir žaidžia su Dūmu. Ugniagesiai tiesiog gerai su juo leidžia laiką.

Dūmas ir ugniagesiai važiuoja kartu į pagalbos iškvietimus. Dūmas yra puikus pagalbininkas, nes turi gerą uoslę gaisrams. Kartais Dūmo nosis pirma užuodžia gaisrą.

- Geras šunelis, - sako ugniagesiai. - Užuodei ugnį, todėl ir mes ją pamatėme.

Žmonės kartais sako: „Kur yra dūmų, ten rasi ir ugnį.“ Bet ugniagesiai sako kitaip:

„Kur yra ugnis, ten rasi Dūmą.“

AR TAI MAGIJA?

IŠ anglų kalbos vertė Adomas Vaitiekūnas

Yra didelių ir mažyčių augalėlių. Yra ir juokingų violetinių augalų, ir augalų, turinčių violetinius žiedus. Lauko augalai gauna pakankamai saulės ir vandens. Tu turi išrinkti geriausią vietą jiems augti. Visiems augalamams reikia vandens ir šviesos. Kai kuriems augalamams šviesos reikia daug ir nuolat. Šie augalai gali išgyventi be vandens daugybę dienų. Jiems geriau gauti mažiau vandens, bet ne per daug. Taip pat šiems augalamams yra geriausia būti saulėje visą dieną.

Dalis augalų gelsta, jei jie yra saulėtoje vietoje visą dieną. Truputėlis šviesos yra tai, ką šie augalai mėgsta labiausiai. Taip pat jie mėgsta ir vandenį. Tokiems augalamams vanduo padeda augti dideliems ir žaliems. Augalamams, kurie augina žiedus, reikia daug daugiau šviesos, nei visžaliams augalamams. Jeigu jie gauna per mažai šviesos, dalis jų

žiedų tiesiog neišsiskleidžia. O jeigu jie gauna pakankamai vandens ir saulės, tada žydi.

Kai kurie žmonės mègsta dainuoti savo augalams. Niekas nežino, ar tai padeda jiems augti. Mes žinome, kad visiems augalams reikia vandens ir šviesos.

***

Vieną kartą vyras skynè gèles savo sode. Viena iš gelių sako:

- Pagaliau tu čia, nelaistei manęs, bet dabar atéjai manęs nuskinti. Eik iš čia!
- Kas čia kalba? - klausia vyras. Jis pakelia galvą ir žiūri į savo ožką.
- Ar tu ką nors sakei? - paklausia vyras.
- Ožka su tavim nekalba, - atsako vyro šuo. - Tai gélė. Tai ji sako tau išeiti.

Vyras nuspendžia bëgti pas mera.

- Kur tu bëgi? - klausia moteris.

Vyras atsako:

-
- Mano gélė kalba. Ir mano šuo prakalbo taip pat.
  - Ar tai viskas? - paklausė moteris.
  - Ar tu laistei gélę? - klausia stalas moters.
  - Kalbantis stalas! - apsiverkia moteris.
  - Ji taip pat pradeda bėgti.
  - Kur jūs skubate? - klausia berniukas su dviračiu.
  - Mano gélė kalba, - ištaria vyras. - Ir mano stalas kalba, - priduria moteris.
  - Ar tai viskas? - paklausė berniukas.
  - Jūsų medžiams taip pat reikia vandens! - sako berniuko dviratis.
  - Kalbantis dviratis!? - susigraudino berniukas.
- Visi jie pasileidžia bėgti ieškoti mero. Meras atidaro duris ir sako:
- Gélės ir daiktai nekalba. Visa tai man kelia juoką.
  - Visiems augalamams reikia vandens ir šviesos, - ištaria mero kédė.

DOING NOTHING

by E. Nesbit

TOMMY didn't learn his lessons. He upset the ink over his geography book, and smashed his slate. He tore a leaf out of his grammar and made a paper boat of it. He ought to have been punished, but he wasn't, because his Mamma thought that dear Tommy must be ill or he wouldn't behave so badly; so, thinking the fresh air would be good for him, she asked him to pick her a bunch of buttercups out of the meadow, but Tommy said he would rather not — he didn't want to do anything ever again.

Tommy was not a bad little boy generally, but sometimes the idle fairy, who is no bigger than a grain of mustard-seed, though very strong, sat in his ear and whispered naughty things to him. He threw all his lesson-books in a heap on the school-room floor, and went out to the orchard, where he ate seven big apples one

after the other, and lay on his back looking up at the apple-trees, and trying to feel glad that he had had his own way. Presently he sighed.

"What do you want?" said a voice, and Tommy saw a little red-cheeked man in a green cap, swinging on one of the apple boughs and looking at him.

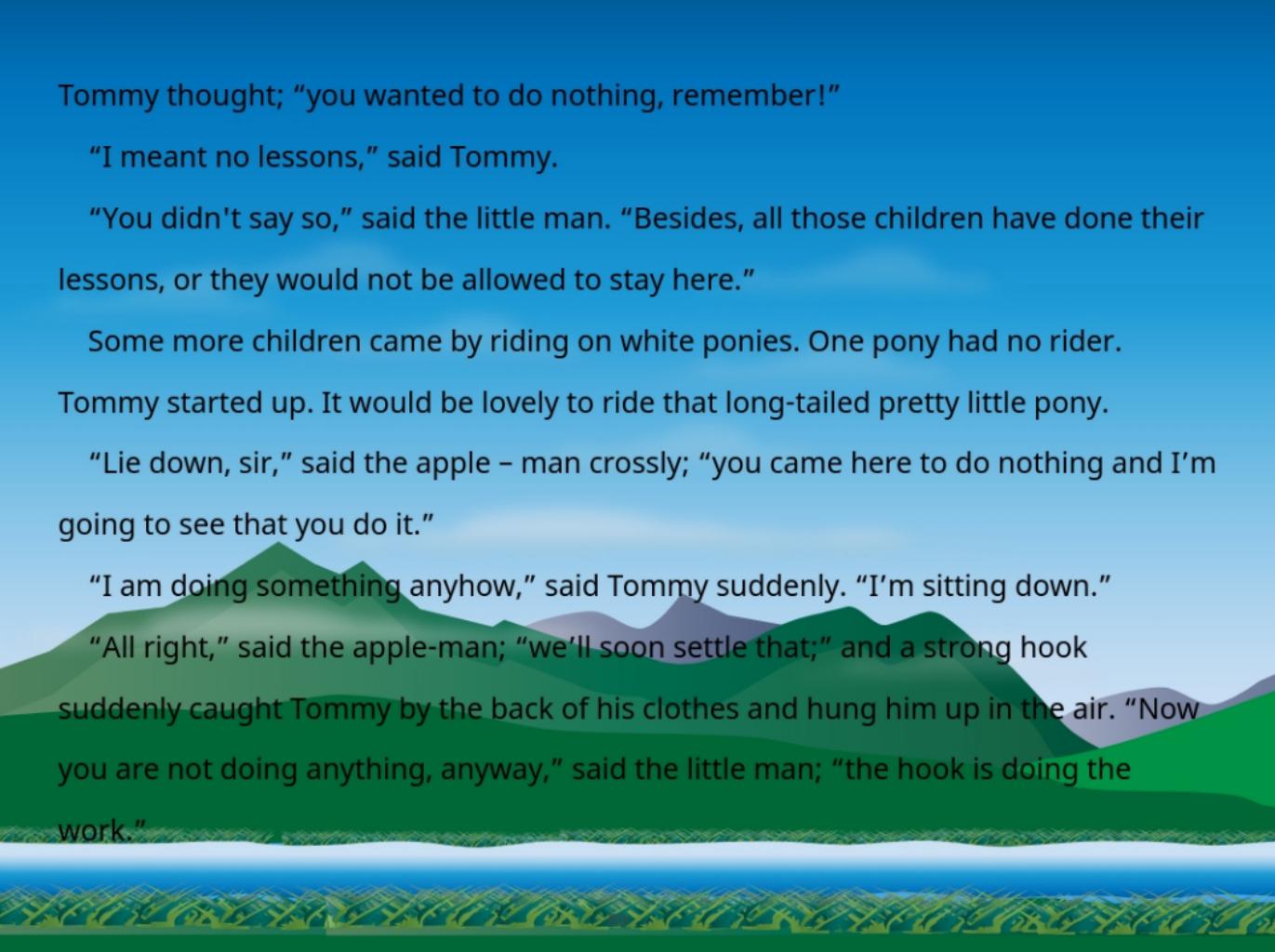
"I only want to do nothing," whined Tommy; "it's very hard they won't let me."

"Oh, if that's all," said the little man, "come with me," and, taking Tommy's hand, he led him through a convenient little door which opened in the trunk of the apple-tree. It led straight into the most beautiful garden in the world.

"Now then," said the little man, "do nothing as hard as you like." And he plumped Tommy down on a grassy bank.

Presently a troop of merry children came by with balls and hoops. Tommy jumped up to catch a golden ball that rolled his way.

"Lie down, sir," said the little man, for all the world as though he had been a dog,

Tommy thought; "you wanted to do nothing, remember!"

"I meant no lessons," said Tommy.

"You didn't say so," said the little man. "Besides, all those children have done their lessons, or they would not be allowed to stay here."

Some more children came by riding on white ponies. One pony had no rider.

Tommy started up. It would be lovely to ride that long-tailed pretty little pony.

"Lie down, sir," said the apple - man crossly; "you came here to do nothing and I'm going to see that you do it."

"I am doing something anyhow," said Tommy suddenly. "I'm sitting down."

"All right," said the apple-man; "we'll soon settle that;" and a strong hook suddenly caught Tommy by the back of his clothes and hung him up in the air. "Now you are not doing anything, anyway," said the little man; "the hook is doing the work."

Imagine being hung up by a hook just out of reach of everything, while long processions of little green men came and offered you all the things you wanted most in the world - cricket-bats and ferrets, paintboxes and hard-bake, guinea-pigs, catapults, and white mice, marbles, buns, and sheaves of letters with valuable foreign stamps on them. Tommy cried with rage, but the little apple-man only laughed, and kept saying: "How do you like doing nothing, eh! - jolly, isn't it?" Then he saw his Mother coming along the path, and to his horror he saw that a leopard was slinking after her. He called aloud, but she did not hear.

"Oh, let me go and drive the leopard away," he cried to the little green man; "it will eat my Mammy-I know it will. Oh, Mammy, Mammy!" but she did not hear, and the little man said:

"Oh, nonsense! if you haven't got the pluck to master a simple addition sum, you can't master a leopard, you know"; but Tommy struggled so hard that the hook gave

way and he fell with a bounce on the orchard grass. He rushed off to find his Mother.

To his delight she was safe, and there was no leopard about in the house or garden.

He threw his arms round her neck. "Mammy," he said, "I do love you so. I'll learn everything and do everything you tell me."

"Ah!" thought his Mother, "the fresh air has done him good."

But it was not the fresh air; it was the little apple-man.

NIEKO NEVEIKIMAS

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Boiko

Tomis neparuošė namų darbų. Jis išpylė rašalą ant savo geografijos knygos ir sudaužė grifelinę lentelę. Berniukas išplėšė lapą iš gramatikos knygos ir išlankstė iš jo popierinį laivelį. Jis turėjo būti nubaustas, bet nebuvo, nes berniuko mama pamanė, kad brangusis Tomis turbūt apsirgo, kitaip jis šitaip prastai nesielgtų. Taigi, galvodama, kad šviežias oras jam padės, ji paprašė sūnaus priskinti puokštę vėdrynų iš pievos, bet Tomis atsakė, kad jis mieliau to nedarytų - jis daugiau nebenorėjo nieko veikti.

Tiesą sakant, mažasis Tomis nebuvo blogas berniukas, tik kartais tinginių fēja, nedidesnė už garstyčios grūdelį, bet labai stipri, įlisdavo į jo ausj ir šnabždėdavo jam negerus dalykus. Jis sumetė vadovėlius į krūvą ant klasės grindų ir išejo į sodą, kur,

suvalgės septynis didelius obuolius vieną po kito, atsigulė ant nugaros ir žiūrėjo į obelis, bandydamas pasijausti patenkintas savimi, nes padarė būtent taip, kaip norėjo. Staiga jis atsiduso.

- Ko tu norėtum? - pasigirdo balsas, ir Tomis pamatė mažą raudonskruostį žmogutį su žalia kepure, besilupantį ant obels šakos ir žiūrintį į jį.

- Aš tik noriu nieko neveikti, - suverkšleno Tomis, - labai sunku, nes man to neleidžia.

- O, jei tai viskas, - pasakė žmogelis, - eikš paskui mane. Ir, paémęs Tomio ranką, palydėjo jį pro dailias mažas dureles, atsivérusias obels kamiene. Jos vedė į patį gražiausią sodą pasaulyje.

- Taigi dabar, - tarė obels žmogutis, - nedaryk nieko, nejudink nė pirštelio, - ir pastūmė Tomį į žolės patalus.

Staiga atskubėjo grupelė linksmų vaikų su kamuoliais ir lankais. Tomis pašoko

paimti auksinio kamuolio, atriedėjusio prie jo.

- Gulkis, ponaiti, - liepė žmogeliukas („o vargeli, kaip kokiam šuniui,” - pagalvojo Tomis), - tu juk norėjai nieko nedaryti, pameni?

- Aš turėjau omenyje, kad nereikėtų ruošti pamokų, - paaiškino Tomis.

- Tu taip nesakei, - pasakė žaliasis žmogutis. - Be to, visi šie vaikai paruošė pamokas, kitaip jiems neleistų čia žaisti.

Pasirodė dar daugiau vaikų, kurie jodinėjo ant baltų ponų. Vienas ponis buvo braitelio. Tomis pašoko. Būtų smagu pajodinėti tuo gražiu, mažu, ilgaudegiu poniu.

- Gulkis, ponaiti, - vėl rūsčiai paliepė žmogelis iš obels, - tu atėjai čia nedaryti nieko, o aš prižiūrēsiu, kad taip ir būtų.

- Aš vis tiek darau kažką,- staiga pasakė Tomis. - Aš sédžiu.

- Gerai,- tarė keistasis žmogiukas, - mes tuoju tai sutvarkysime.

Staiga drūtas kabllys pagriebė Tomį už jo drabužių iš nugaros ir pakėlė aukštyn.

- Dabar tu nieko nedarai, - pasišaipė žmogelis, - kablys viską daro už tave. Įsivaizduok, kad esi pakabintas ant kablio, negali nieko pasiekti, o ilgos eilės žalijų žmogeliukų eina ir siūlo tuos dalykus, kurių tu labiausiai už viską pasaulyje trokšti: kriketo lazdas ir šeškus, dažų dėžutes ir karamelę, jūrų kiaulytes, katapultas ir baltas peles, stiklo rutuliukus, bandeles ir laiškų su vertingais užsienio pašto ženklais pluoštus.

Tomis verkė iš įniršio, o žaliakepuris tik juokėsi ir kartojo:

- Kaip tau patinka nieko nedaryti, ech! Linksma, ar ne?

Tada berniukas pamatė takeliu ateinančią savo mamą, ir (o siaubė!) jai už nugaros sėlinio leopardas. Tomis garsiai pašaukė ją, bet ji neišgirdo.

- Oi, paleisk mane ir nuvyk leopardą šalin, - verkė žmogeliukui Tomis. - Jis suės mano mamytę. Oi, mamyte, mamyte!

Bet ji negirdėjo, o žmogiukas pasakė:

- Na, nesąmonė! Jei tu nesugebi išspręsti paprasto matematikos uždavinio, tu niekaip nejveiksi ir leopardo.

Tomis suspurdėjo taip stipriai, kad kablys atsileido, ir jis bumbtelėjo ant sodo žolės.

Atsistojęs puolė paskui savo mamą. Laimei, mama buvo saugi, o leopardo niekur nebesimatė.

Tomis apsikabino mamos kaklą.

- Mamyte, - ištarė jis, - aš labai tave myliu. Aš viską išmoksiu ir padarysiu viską, ką man liepsi.

„Ach! - pagalvojo mama, - šviežias oras išėjo jam į naudą.“

Bet tai buvo ne šviežias oras. Tai buvo žaliasis žmogeliukas iš obels.

CHRISTIAN LOUBOUTIN: TALENT... AIGUILLE

Depuis vingt ans, le chausseur Christian Louboutin a les stars et le monde de la mode à ses pieds. Retour sur cette success story écrite en rouge.

« J'aime que les femmes voient mes chaussures comme de beaux objets, une sorte de bijou hors mode», explique Christian Louboutin. Selon ce créateur, le soulier ne sert pas seulement à marcher. Il doit être avant tout un objet de rêve et de désir. Une paire de chaussures Louboutin n'est pas une vulgaire «paire de pompes ». C'est l'accessoire indispensable des stars et le Graal pour les fashionistas. Malgré les dizaines de modèles disponibles, ces chaussures de luxe portent toutes la signature de leur créateur : la semelle de couleur rouge, qui fait la renommée de cette marque pas comme les autres.

Christian Louboutin est né à Paris en 1964, d'un père ébéniste et d'une mère femme au foyer. Enfant, alors qu'il visite le musée des Arts africains et océaniens, le petit Christian remarque un panneau étrange : une chaussure à talon aiguille barrée d'un trait rouge, signifiant aux visiteuses qu'elles doivent faire attention à ne pas rayer le parquet. Cette image se grave dans l'esprit du jeune garçon. Il ne cesse de dessiner des souliers rouges dans ses cahiers d'écolier. À 16 ans, il abandonne les études et crée son premier prototype d'escarpin. Un an plus tard, il entre en stage aux Folies Bergère, la célèbre salle de music-hall. Il découvre alors l'univers des «showgirls». De là naît son amour pour les belles silhouettes de femmes. Il essaie de vendre ses chaussures aux danseuses, sans succès.

En 1982, le jeune Christian quitte Paris et déménage à Romans-sur-Isère, qui est à l'époque la capitale française de la fabrication de chaussures. Il intègre la maison Charles Jourdan, l'inventeur du talon aiguille. Puis, il devient créateur en free-lance

pendant plusieurs années pour de grands couturiers : Chanel, Maud Frizon, Sidonie Larizzi et Dior. En 1988, il poursuit sa carrière au sein de la maison Roger Vivier. Christian Louboutin garde un souvenir affectueux du styliste : «Il est devenu mon mentor. Il représentait l'incarnation du Parisien élégant, distingué et courtois. »

Détail amusant : Christian Louboutin quitte l'univers du soulier en 1989 pour devenir paysagiste, mais l'expérience ne durera que deux ans. En 1991, le styliste réalise son rêve en ouvrant sa boutique à Paris pour y proposer ses propres créations. Immédiatement, la chance lui sourit.

Bien qu'il soit encore inconnu dans le monde de la mode, Caroline de Monaco pousse un jour les portes de sa petite boutique. La princesse, sous le charme, dévalise les rayonnages. Une journaliste du célèbre magazine américain de mode W, témoin de l'événement, rédige un article, et les acheteurs commencent à venir en nombre d'outre-Atlantique. Un an plus tard, Anna Wintour, la célèbre rédactrice en

chef du magazine Vogue, capable de faire la pluie et le beau temps dans l'univers de la mode, publie deux articles élogieux sur lui. Le succès frappe à la porte.

En 1993, Christian Louboutin travaille sur une série d'escarpins baptisés «Pensée». Les premiers modèles sortis de l'atelier ne satisfont pas le créateur. Il met du temps à trouver l'origine du problème. D'un coup, il comprend : la semelle noire gâche le résultat ! Il emprunte à une assistante son vernis à ongles et colore la semelle de rouge. La fameuse signature est née ! Depuis, Louboutin participe aux défilés des plus grands noms de la mode ; Jean-Paul Gaultier, Azzaro, Diane von Fürstenberg, Givenchy, Lanvin, Chloé, etc.

Aujourd'hui, Christian Louboutin possède quarante-six boutiques à travers le monde. La marque s'est diversifiée : elle propose également des sacs à main et des produits de beauté. La marque de chaussures est devenue la préférée des stars : Nicole Kidman, Rihanna, Angelina Jolie, Catherine Deneuve, Madonna, Kate Moss,

Nicky Minaj et tant d'autres foulent les tapis rouges avec leurs escarpins de la même couleur. Plus besoin de publicité, les stars sont désormais le meilleur outil de communication. Pourtant, la seule personne connue dont le styliste rêverait d'habiller les pieds est...
la reine d'Angleterre!

KRISTIANAS LUBUTINAS:

TALENTAS...ADATA

Iš prancūzų kalbos vertė Laura Zenevičius Soberón

Jau dvidešimt metų batsiuvys Kristianas Lubutinas žavi įžymybes ir mados pasauly.

Prisiminkime jo sėkmės, parašytos didžiosiomis raidėmis, istoriją.

„Man patinka, kai moterys žiūri į mano batus, kaip į dailius kūrinius, nepriklausomus nuo mados“, - paaiškina K. Lubutinas. Pasak kūrėjo, jo sukurti batai nėra skirti tik vaikščiojimui. Pirmiausia, tai turi būti svajonės ir troškimo objektas.

Pora K. Lubutino batų nėra tik paprasto apavo pora. Tai privalomas žvaigždžių aksesuaras, puošeivų Gralis. Nepaisant dešimčių pasiekiamų modelių, visi turi jų kūrėjo parašą – raudonos spalvos padą, kuris garsina šį prekės ženklą kaip niekas kitas.

Kristianas Lubutinas gimė 1964 metais Paryžiuje, baldžiaus ir namų šeimininkės šeimoje. Dar būdamas vaikas lankėsi Afrikos ir Okeanijos dailės muziejuje. Mažasis Kristianas jau tada atkreipė dėmesį į keistą iškabą - batą ant kulniuko, perbrauktą raudonu brūkšniu, įspėjančiu lankytojas, kad neįbrėžtų parketo. Šis vaizdas paliko didelį įspūdį jauno berniuko širdyje.

Nuo šiol jis nuolat piešia raudonus batus mokyklos sąsiuviniuose. Šešiolikos metų meta mokslus ir sukuria pirmajį batelių modelį. Po metų stažuojasi garsiojoje Folies Bergère muzikos saléje. K. Lubutinas susipažsta su šou pasauliu. Tada ir atsiranda susižavėjimas dailiaisiais moterų siluetais. Kristianas bando pardavinėti savo batus šokėjoms, deja, nesėkmingai.

1982 metais jaunasis Kristianas išvažiuoja iš Paryžiaus ir nuvyksta į Romans-sur-Isère, to laikotarpio avalynės gamybos sostinę Prancūzijoje. Jis prisijungia prie Charles Jourdan, aukštakulnių kūrėjo, mados namų. Vėliau tampa laisvai samdomu

kūrėju ir keletą metų dirba pas didžiuosius mados kūrėjus: Chanel, Maud Frizon, Sidone Larizzi ir Dior. 1988 metais tėsia karjerą Roger Vivier mados namuose. K. Lubutinas labai gerbia šį stilistą: „Jis tapo mano mentoriumi. Jis įkūnijo elegantišką, išskirtinę ir galantišką paryžietį.“

Įdomus faktas: 1989 metais K. Lubutinas meta batsiuvystę tam, kad taptų kraštovaizdžio architektu, tačiau ši patirtis trunka tik dvejus metus. 1991 metais stilistas įgyvendina savo svajonę ir atidaro Paryžiuje parduotuvę, kurioje siūlo savo paties kūrinius. Jam iš karto nusišypso sėkmė.

Vieną dieną Monako princesė Karolina praveria nežinomo mados pasaulyje kūréjo parduotuvélės duris. Sužavėta princesė tuština lentynas. Viena žymaus amerikietiško mados žurnalo „W“ žurnalistė, įvykio liudytoja, parašo straipsnį... Ir pradeda plūsti pirkėjai iš už Atlanto. Po metų Ana Wintour, vyriausioji „Vogue“ laikraščio redaktorė, galinti sukelti ir lietu, ir gražų orą mados pasaulyje, paskelbia du K. Lubutiną

liaupsinančius straipsnius. Sékmė pasibeldžia į duris.

1993 metais stilistas išleidžia avalynės seriją „Mintis“. Pirmieji modeliai netenkina kūrėjo. Jis ilgai ieško problemos priežasties. Staiga supranta - juodas padas gadina rezultatą. Jis pasiskolina iš savo asistentės raudoną nagų laką ir nudažo bato padą. Jo žymusis ženklas sukurtas! Nuo šiol K. Lubutinas dalyvauja garsiųjų mados namų: Jean-Paul Gaultier, Azzaro, Diane von Fürstenberg, Gyvenchy, Lavin, Chloé ir kitų, kolekcijų pristatymuose.

Šiandieną Kristianas Lubutinas turi keturiasdešimt šešias parduotuves visame pasaulyje. Jo mados ženklas siūlo tiek rankinukus, tiek grožio produktus. K. Lubutino batų firma tapo žvaigždžių mėgstamiausia. Nicole Kidman, Rihanna, Angelina Jolie, Catherine Deneuve, Madonna, Kate Moss, Nicky Minaj ir daugelis kitų žengia raudonu kilimu su tos pačios spalvos bateliais. Nebereikia daugiau reklamos - žvaigždės nuo šiol yra pats geriausias komunikacijos įrankis. Liko vienintelis asmuo, kuriam stilistas nori papuošti kojas. Tai - Anglijos Karalienė!

PROJEKTINIAI DARBAI

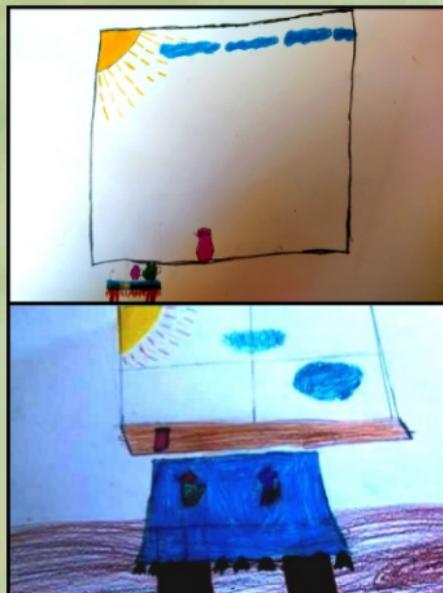
Arija Bernotaitė, 6 m.

Teksto „Beprasmis ginčas“ iliustracijos (I-IV klasių mokinių darbai)

BEPRASMIS GINČAS

Linas Vilčinskas

Tai įvyko, kai pro virtuvės langą matėsi tekanti saulutė ir keli debesėliai.

Matas Baltramiejūnas, 9 m.

Joana Ragauskaitė, 8 m.

Po langu buvo pastatytas stalas, užtiestas mėlyna staltiese,
kurios nukarę kraštai buvo papuošti mažais rusvais kutais.

Emilis Siutilas, 9 m.

Akvilina Dargužytė, 8 m.

Ant palangės stovėjo stiklainis, pripildytas kažkokio rausvo skysčio.

Kornelija Juknaitė, 10 m.

Faustas Liubinas, 10 m.

Ant stalo stovėjo pora tuščių ąsočių. Ginčą pradėjo dviąsis ąsotis, stovėjės arčiau stiklainio:

Tesa Kiuraitė, 7 m.

Vakaris Vareika, 7 m.

- Tai į mane turėtų supilti rausvajį skystį, nes aš aukštesnis.

Benas Stravinskas, 8 m.

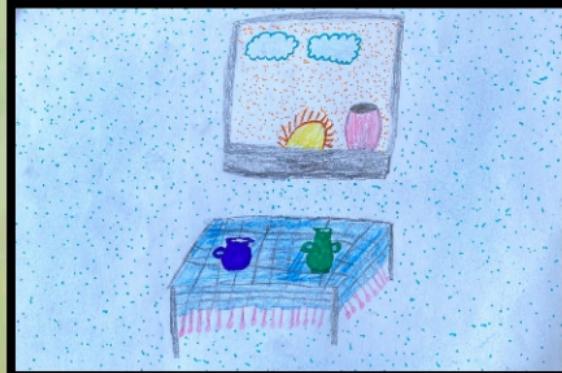

Adelė Bukevičiūtė, 7 m.

- Bet aš platesnis ir nuostabus skystis turėtų būti supiltas į mane,- prabilo antrasis vienaqasis ąsotis.

Vainius Petrauskas, 8 m.

Tadas Krasauskas, 8 m.

- Pažiūrėk, kokia graži mano žalia spalva, - įmė girtis aukštasis.

Titas Naruševičius, 10 m.

Jogailė Adomavičiūtė,
10 m.

- O mano violetinė ne prastesnė, - nenusileido platusis.

Evita Kavaliauskaitė, 8 m.

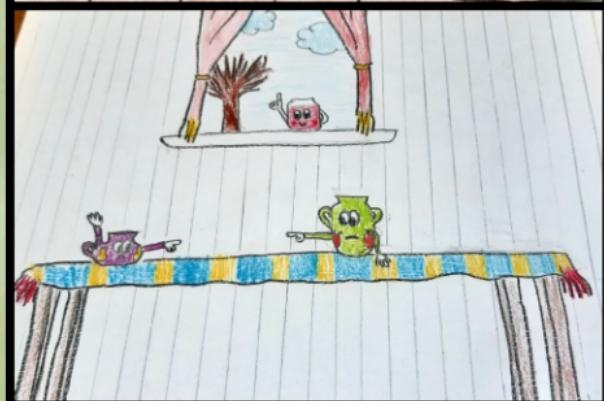

Tavijus Gerdžius, 9 m.

Beprasmj ginčą nutraukė stiklainis:

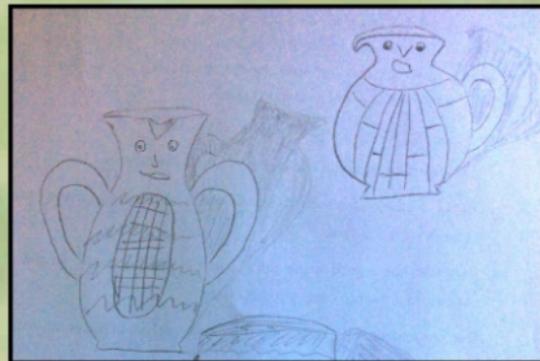

Urtė Mikulskytė, 10 m.

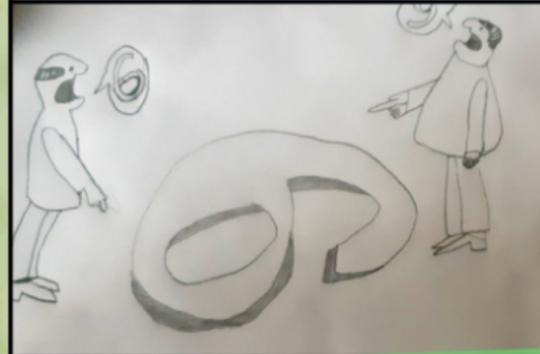

Saulė Buinevičiūtė, 10 m.

- Nutilkite judu. Pažiūrėkite į mane. Aš juk didesnis už jus.
Skysčio užteks abiem jums.

Vesta Vyšniakovaitė, 10 m.

Reigardas Misiūnas, 11 m.

Iliustruotos anglų idiomas

Aidas Piepalius

“Blood is thicker than water” – Kraujas už vandenj tirštesnis

Kostas Liutkus

“Big Brother” – Didysis brolis stebi, visuotinis slaptas
stebėjimas

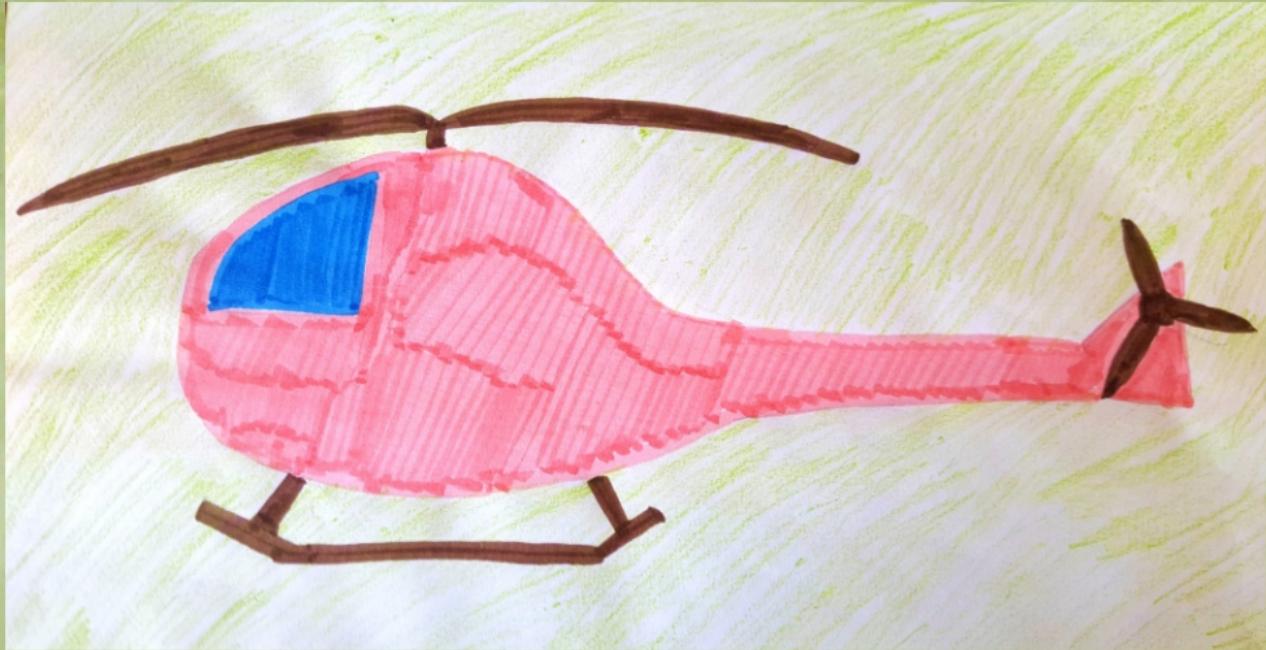
Gabrielé Boiko

"Small fry" – Smulki žuvelė

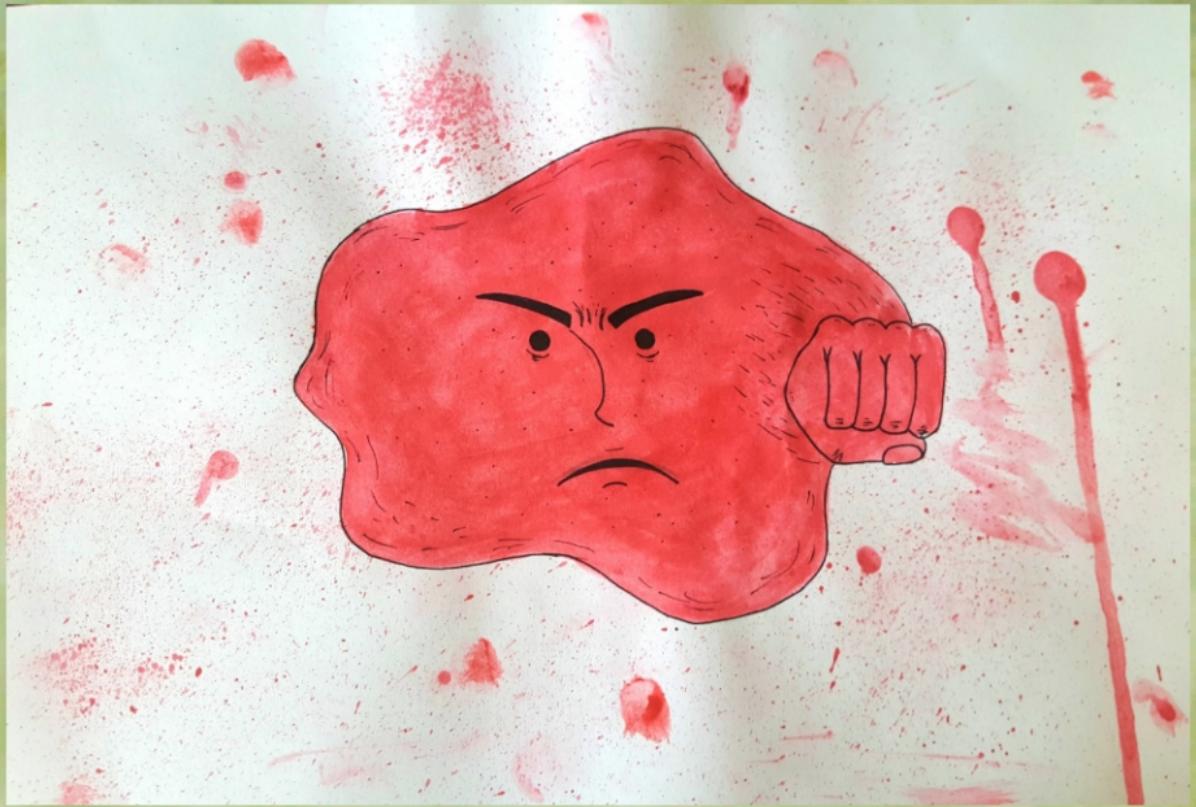
Jonas Alfredas Piepalius

„Flesh and blood“ – Kūnas ir kraujas

Povilas Masiliūnas

“Helicopter parenting” – Įkyri tėvų priežiūra

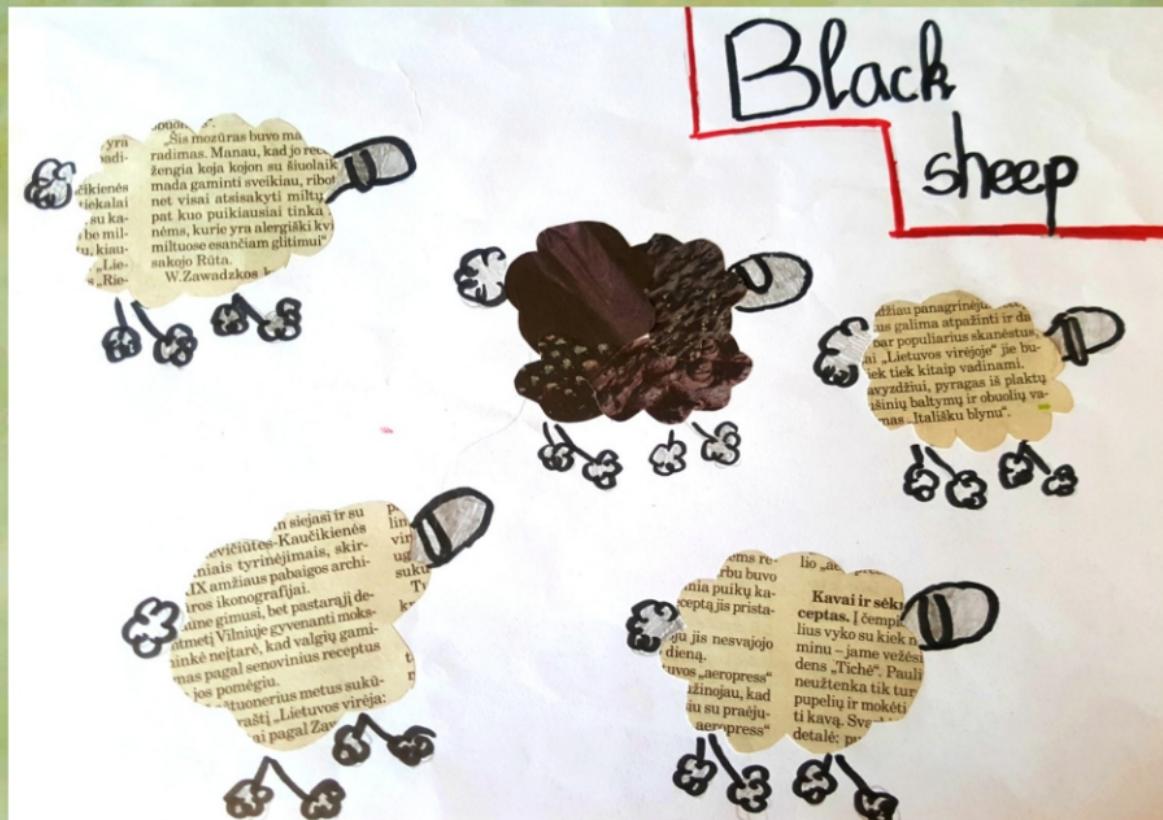
Morta Liutkutė

“Bad blood” – Pykčiai, nesantaika šeimoje

Aniceta Juchnevičiūtė

“Follow in somebody’s footsteps” – Sekti kieno nors pėdomis

Viltė Šlikaitė

“A black sheep in the family” – Balta varna, šeimos gėda

**Vieta, kur galima
būti savimi**

Jauki aplinka

**Profesionalūs
mokytojai**

**Turiningai
praleistas laikas**

Antra šeima

Geriausi draugai

MOKINIŲ MINTYS - tai...

Kalbu mokykla

Kalbu įvairovė

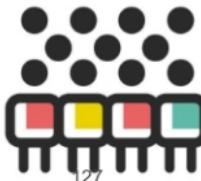
IT technologijos

Naudingos žinios

Smagūs renginiai

**Netradicinės
pamokos**

**Pasiruošimas
egzaminams**

storyjumper.com